

132

Quaderns
d'Illa

Oposició al projecte Illa del Fluvià
Els aiguamolls de l'Empordà amenaçats

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Xavi Castillo
"La realitat pega cent voltes a la ficció"

MIRALLS PÀGINES 4 i 5

Regala la Directa

WWW.SETMANARIDIRECTA.INFO/SUBSCRIBITE

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N299

19 de desembre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

TORNEM EL 9 DE GENER

Artur Mas ven la gestió de l'aigua i els peatges als seus assessors

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Fernando Rodés i Salvador Alemany es beneficien de la privatització d'Aigües Ter-Llobregat i Tabasa

BÀRBARA BOYERO

El jutge contempla una bala de goma dels Mossos com a única hipòtesi del cas Quintana

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7 i 8

El cas Macedònia assenyala la cúpula policial de Sitges

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

, estirant del fil

ECONOMIA • LA PRIVATITZACIÓ DELS TÚNELS DE VALLVIDRERA I EL CADÍ SITUA LA CONCESSIONÀRIA ABERTIS EN UNA POSICIÓ DE MONOPOLI

Els tentacles de La Caixa ja arriben a tots els peatges catalans

Eloi Latorre
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

“**N**o vull pagar perquè Madrid ens espolia”. Els arguments d'aquesta mena són moneda corrent als vídeos que moltes usuàries de les autopistes de Catalunya i el País Valencià van penjar a YouTube fa uns mesos, coincidint amb l'esclat de la campanya d'insubmissió contra l'abonament dels peatges. És indiscutible que el diferencial de vies de pagament que hi ha al nostre país (on el 70% d'autovies són de pagament) respecte a la resta de l'Estat espanyol (on el 80% són gratuïtes) pot alimentar la sensació de greuge territorial en la qüestió dels peatges. Ara bé: és correcte afirmar que Madrid ens roba, també a les autopistes? La realitat és que, de cada euro que paguen les conductores a les autopistes del territori català i valencià, el 95% va a parar a una empresa catalana, que té la seu central a la Zona Franca de Barcelona i La Caixa com a accionista de referència.

De cada euro que es paga a les autopistes del territori, 95 cèntims van a parar a Abertis

Abertis, aquesta multinacional de la gestió d'infraestructures que presideix Salvador Alemany, acaba d'aconseguir fer arribar els seus tentacles a tots i cada un dels trams de pagament de les autopistes catalanes. Avui, ja no és possible anar des de Barcelona a Alacant, a Saragossa o a Perpinyà sense contribuir a engruixir els comptes de resultats d'Abertis. Només Aute-ma (la societat que explota el tram de l'autopista C-16 entre Sant Cugat i Manresa) està controlada per una filial de la constructora Ferroviària, encara que Abertis hi té una participació minoritària del 24%.

Acció de No vull pagar al peatge de Martorell l'1 de maig d'enguany

Però la resta de vies de peatge són domini exclusiu d'Abertis i les seves filials Acesa, Invicat, Aucat i Aumar.

La cirereta del pastís que ha permès a la companyia comandada per Alemany una posició de control quasi monopolística sobre totes les vies de peatge del país ha estat la concessió de Tabasa (la societat pública que explotava les barreres dels túnels de Vallvidrera i del Cadí) a una *joint venture* formada per la filial d'Abertis Invicat i el banc d'inversions brasiler BTG Pactual. Aquesta privatització quirúrgica i per la via ràpida ha arribat després que el govern de la Generalitat decidís, fa un any, incloure Túnel del Cadí SA (on, per cert, Acesa ja tenia una participació del

37% de la qual es va despendre) en el paquet de Tabasa i treure-la a concurs per a la concessió dels peatges dels túnels a un agent privat durant 25 anys.

Finançament brasiler

El concurs, fallat el mes de juny, es va declarar desert. La filial d'Abertis Invicat va ser l'única que s'hi va presentar, amb una oferta per sortir del pas en què ni tan sols es concretava una oferta econòmica. Però el govern, aclaparat per fer caixa i eixugar dèficit abans del tancament de l'exercici per complir els criteris de la Llei d'estabilitat pressupostària, necessitava com fos tancar l'operació abans de final d'any. I així, a través d'una negociació exprés, s'ha arribat a

un principi d'acord, mitjançant el qual el nou concessionari aportarà un pagament inicial de 309,6 milions i el 28% restant, fins a completar-ne 430, s'abonarà al final dels 25 anys de prestació del servei.

Justament, els terminis de pagament han estat el gran escull de l'operació, ja que el govern necessitava com el pa una entrada de diners i Abertis es negava a fer una inversió que repercutís en les accionistes, de manera que l'afer s'ha resolt amb la irrupció del grup brasiler, que aporta bona part del capital necessari. De fet, BTG Pactual serà el soci majoritari del nou grup explotador dels deu quilòmetres de túnels (el 70%, per un 30% d'Abertis), encara que la concessionària

de Salvador Alemany serà de fet la sòcia industrial i qui tallarà el bacallà en la gestió dels peatges. Curiosament, sembla que aquest ignot banc de negocis brasiler darrerament s'ha especialitzat en llençar l'ham en les polítiques privatitzadores de la Generalitat catalana, ja que també ha actuat com a soci capitalista aliant-se amb el grup Acciona en l'adquisició de la gestió d'Aigües Ter-Llobregat per 50 anys, anunciada a principis de novembre.

Ningú no sap com ha irromput a Catalunya aquest banc inversor que, fins ara, només havia operat al mercat sud-americà i que només té una discreta oficina europea al Regne Unit. Fonts conegudes d'aquestes operacions apunten que

DAVID DATZIRA

> La multinacional Abertis és present a tots els trams de pagament de les autopistes catalanes. Controlada per La Caixa i amb una relació preferent amb CDC, el grup presidit per Salvador Alemany –assessor d'Artur Mas– obté gran part dels seus beneficis explotant les vies ràpides dels Països Catalans, àmpliament amortitzades. La privatització de Tabasa és el darrer favor que ha rebut de la Generalitat

, estirant del fil

el seu contacte a l'Estat seria Enri- que Bañuelos, l'home de negocis valencià que va fugir per potes al Brasil després de la fallida de la immobiliària Astroc, on hauria fet diversos negocis amb Pactual en el sector agrícola. Com se sap, ara, aquest empresari pretén impulsar un gran parc d'oci a tocar de Port Aventura, beneït pel govern català.

Protestes de la plantilla

L'anunci de privatització de Tabasa ha provocat la mobilització de les plantilles dels dos túnels, que van convocar una jornada de vaga el 6 de desembre. En concret, temen que l'acord amb Invicat no contempli el retorn de la retallada salarial que van patir fa un any, tal com s'havia pactat amb l'actual gestor. Però no només les empleades de l'empresa rebran l'impacte negatiu d'aquesta operació de venda d'una societat pública, sinó que també repercutirà en totes les contribuents del país. Cal tenir compte que Tabasa és una empresa rendible (11,4 milions de benefici nets el 2011 al túnel de Vallvidrera i 1,9 al túnel del Cadí) i que el contracte programa que tenia fins ara amb l'administració l'obligava a reinvertir part dels seus beneficis en altres infraestructures públiques. D'aquesta manera, de la caixa registradora dels dos túnels, n'han sortit els fons per fer possibles, entre altres, l'eix viari entre Xerta i Horta de Sant Joan, el manteniment de l'eix Vic-Olot pel túnel de Bracons, les noves estacions de Gràcia i Volpalleres (Sant Cugat) de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya o el carril de Vehicles d'Alta Ocupació (VAO) d'accés a Barcelona per l'autovia del Vallès. Perquè no hi hagués cap equívoc pensant en la privatització, el mes de juny d'enguany, un decret del govern ja va deixar sense efecte totes aquestes obligacions de l'empresa pública, de manera que, a partir d'ara, el finançament d'aquestes i altres infraestructures s'haurà de nodrir exclusivament del pressupost del Departament de Territori i Sostenibilitat.

Repartidora de càrrecs a convergents

Les relacions privilegiades entre Abertis i la cúpula convergent es remunten a l'origen d'aquesta concessionària. Cal tenir en compte que Jordi Pujol, en representació de Banca Catalana, havia estat membre del consell d'administra-

ció d'Autopistas Concessionaria Española SA (Acesa), l'empresa constituïda el 1967 per explotar la primera autopista de peatge de l'Estat, entre Barcelona i Mataró, i germen de l'actual Abertis. D'això, sens dubte, se'n recordaria ja com a president de la Generalitat als anys 90, a l'hora d'atorgar les concessions de les autopistes del Garraf i del Maresme. Altres antics alts càrrecs de Convergència i Unió han passat pels consells d'administració de la concessionària o d'altres empreses del grup, entre ells, els exconsellers d'Economia Josep Manuel Basáñez (que va ser president d'Acesa fins el 1999), Francesc Homs (que no s'ha de confondre amb l'actual portaveu del govern) o Macià Alavedra (avui imputat en el cas Pretòria). Aquests dos darrers han estat presidents de la divisió Abertis Logística. A més, actualment, l'exsecretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, Miquel Roca, és secretari del Consell d'Administració d'Abertis i president de la fundació que du el nom de l'empresa.

Fa dos anys, Mas va proposar a Salvador Alemany fer de conseller d'Economia al 'Govern dels millors'

A part d'això, el president de la concessionària, Salvador Alemany, va ser temptat per Artur Mas, ara fa dos anys, per incorporar-se al que havia de ser el *Govern dels millors* com a conseller d'Economia. Alemany va declinar l'oferta, però, en compensació, va acceptar presidir un grup d'experts fet a mida seva, encarregat d'assessorar l'administració en la gestió de la crisi: el Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement (CAREC). L'activitat d'aquest organisme ha estat poc més que simbòlica: el maig d'enguany va emetre un document que feia veure les tesis sobre el pacte fiscal amb què CiU havia concorregut a les eleccions de 2010; i abans, l'abril de l'any passat, va fer públic un informe preparatori de la cimera anticrisi convocada pel president de la Generalitat que, entre altres mesures de xoc, plantejava l'entrada de capital privat en el finançament de serveis públics.

EL NEGOCI D'ABERTIS A CATALUNYA

TRAM	CONCESSIONÀRIA	ANYS DE CONCESSIONÀRIA	PRÒRROGA	COST DE CONSTRUCCIÓ O ADQUISICIÓ	INGRESSOS FINALS ESTIMATS
GRANOLLERS-BARCELONA (C-33)	Invicat	37 (fins el 2004)	2021	19,9	535,4
GRANOLLERS-LA JONQUERA (AP-7)	Acesa	34 (fins el 2004)	2021	21	682,2
MOLINS DE REI - MARTORELL (AP-7)	Acesa	37 (fins el 2005)	2021	14,6	1.168,7
MARTORELL-TARRAGONA (AP-7)	Acesa	37 (fins el 2005)	2021	42	2.170,3
TARRAGONA-ALACANT (AP-7)	Aumar	27 (fins el 1998)	2019	11,7 ⁽¹⁾	1.106,3 ⁽¹⁾
EL VENDRELL - LLEIDA (AP-2)	Acesa	25 (fins el 1998)	2021	84,9	1.019,7
LLEIDA - SARAGOSSA (AP-2)	Acesa	25 (fins el 2009)	2021	66,6	1019,7
MONTGAT-MATARÓ (C-32)	Invicat	34 (fins el 2004)	2021	21	682,2
MATARÓ-PALAFOLLS (C-32)	Invicat	26 (fins el 2016)	2021	285,6	363,4
CASTELDEFELS-SITGES (C-32)	Aucat	33 (fins el 2022)	2039	205,5	2.874,3
SITGES - EL VENDRELL (C-32)	Aucat	45 (fins el 2022)	2039	208,2	674,2
TERRASSA - MANRESA (C-16)	Autema	35 (fins el 2031)	2036	126,8	4.038,3
SANT CUGAT - TERRASSA (C-16)	Autema	37 (fins el 2031)	2036	----	1.745,1
TÚNEL DE VALLVIDRERA (C-16)	Tabasa	25 (fins el 2037)	-----	430	951,6
TÚNEL DEL CADÍ (C-16)	Tabasa	25 (fins el 2037)	-----	-----	343,3

FONT: Declaració de Gelida (recollit a *Les autopistes de peatge a Catalunya*, DDAA (Columna, 2000) i elaboració pròpia. Les quantitats s'expressen en milions d'euros. (1) Les xifres es refereixen només al tram Tarragona-Alacant.

Un model pervertit, unes barreres amortitzades de sobres

“**C**rec que els peatges es pagaran sempre”. Així s'expressava el president d'Abertis, Salvador Alemany, en diverses entrevistes el més de juny passat. Arran de la polèmica per la campanya de protestes No vull pagar als peatges, Alemany i el seu principal executiu, Francesc Reynés, es van dedicar a dir la seva en el debat i a defensar la tesi d'un model de vies de pagament generalitzat arreu de l'Estat -així s'acabaria, segons ells, amb la discriminació catalana- que, alhora, servís com a sistema de regulació del trànsit als grans eixos viaris i els accessos a les àrees urbanes. Des de sempre, el lobby de les concessionàries d'autopistes -primer líder per Acesa i més endavant per Abertis- ha pressionat les administracions per aconseguir pròrrogues en la gestió dels trams de pagament, fet que perverteix el plantejament inicial de la con-

cessió: cobrar un cànon a les usuàries de la via durant un període de temps pactat a fi de recuperar la inversió que va suposar construir la carretera.

La meitat dels beneficis globals d'Abertis de 2011 provenien de les filials del grup que exploten autopistes als Països Catalans

Acesa ja va aconseguir un primer pas en aquest sentit quan, el 1998, va obtenir una prolongació generalitzada de totes les seves concessions dependents del govern de l'Estat fins el 2021 a canvi de l'abaratiment del preu d'algunes barre-

res. Aquella mesura ja va provocar una primera onada de protestes als peatges -moltes conductores tocaven la botzina en el moment de passar la barrera- i el sorgiment d'un grup de pressió integrat per ajuntaments, consells comarcals i altres entitats, anomenat la Declaració de Gelida, que pretenia obtenir mesures de l'administració per pal·liar la sagnia que representen els peatges per a moltes usuàries. La Declaració de Gelida va fer públic un càlcul estadístic que verificava que, al final del període de concessió, tots els peatges catalans hauran obtingut molts més beneficis que el que va costar l'obra. De fet, segons un estudi del Cercle Català de Negocis, més de la meitat dels beneficis globals d'Abertis de 2011 (396 milions d'un total de 720) provenien de les filials del grup que exploten autopistes als Països Catalans, és a dir, Invicat, Aucat i Aumar.

, impressions

David Vila i Ros · Dinamitzador lingüístic
opinio@setmanaridirecta.info

I si no parlem d'oficialitat?

Quin paper hauria de tenir la llengua espanyola en uns Països Catalans independents? Durant la campanya electoral hem sentit arguments de tota mena i, també, autèntics disbarats. Al meu parer, ser conscients del pes específic del català en la configuració de la nostra identitat col·lectiva i, alhora, copsar la rellevància que, socialment, tenen altres -no només una- llengües, haurien de ser els punts de partida de tota proposta.

La classe política s'ha decantat, majoritàriament, per assegurar que, en un context d'independència del Principat, català i espanyol compartirien oficialitat, si bé el català, com a llengua pròpia del país, hi tindria un caràcter preferent. Sempre, però, amb l'excepció de l'Aran, on l'occità també seria cooficial i on, pel fet de ser-ne la llengua pròpia, seria la que gaudiria d'aquest rol de preferència.

Si el mot "oficial" és un obstacle, la millor alternativa seria fonamentar el marc legal en el concepte de llengua pròpia

D'entrada, cal dir que una cooficialitat en el marc d'un estat català tindria ben poc a veure amb una cooficialitat en l'actual marc espanyol. Ara per ara, la situació és de subordinació legal del català, el qual, a més, està subjecte als atacs constants que profereixen els poders fàctics espanyols. En uns Països Catalans independents, aquests atacs haurien de desaparèixer i la llengua pròpia, amb el rol de preferent garantit en tots els àmbits, tindria molta més capacitat per avançar vers la plena normalitat. Suficient? No ho crec. La sociolingüística ens demostra que tots els països que han accedit a la independència

han normalitzat la seva llengua gràcies al fet d'haver-la convertit en l'única llengua oficial. Només cal mirar la història. En un context de llengües en contacte, és a dir, allò que hom anomena normalment "bilingüisme", la llengua dominant sempre s'acaba imposant a la minorada. En el cas català, i encara que disposés del nostre estat, la llengua espanyola, per raons demogràfiques i econòmiques globals, continuaria sent la poderosa i, per tant, un risc per a la normalització de la pròpia.

A l'altre extrem, moltes veus s'han pronunciat a favor de l'oficialitat única del català. De raons no els en manquen, com acabem d'exposar. Fer que una llengua dominant, diferent de la pròpia, sigui cooficial en un territori és, en certa manera, un suïcidi lingüístic.

Ara bé, aquesta proposta no pot esdevenir, sense voler-ho, un obstacle per aquells milers de catalans que, partidaris de la independència, tenen l'espanyol com a llengua d'ús habitual? Seria paradoxal que la llengua, que ha estat el pal de paller de la configuració de la nostra identitat col·lectiva, la principal eina de cohesió social, esdevingués, a l'hora de fer el pas decisiu vers la independència nacional, una barrera que, instrumentalitzada pels sectors espanyolistes, generés dubtes a una part del poble català.

Si prenem només elements objectius, tenim que el català és la llengua pròpia dels Països Catalans, amb l'excepció de l'Aran i la Fenolheda, on és l'occità, i de diverses comarques interiors del País Valencià, on és l'espanyol. A banda, una part important de la població catalana té com a llengua d'ús habitual l'espanyol i, a Catalunya Nord, el francès. I, per reblar-ho, desenes de milers de catalans s'expressen quotidianament en alguna de les prop de 300 llengües que són parlades arreu del territori. L'escenari lingüístic és, doncs, complex, i legislar en la matèria, tot un repte.

La meua proposta parteix d'un enfocament estratègic: i si

MIGUEL PANG

la riquesa cultural que representa la diversitat lingüística. Les persones que normalment usen l'espanyol se sabrien cobertes legalment pel nou estat i, a l'ensem, estaríem oferint un nou model per gestionar la diversitat, no sols lingüística, sinó també cultural, que seria exportable a d'altres realitats similars.

Limitant-nos a no parlar d'oficialitat, si bé oficialitzant la llengua catalana a tots els efectes, alhora que reconeixent legalment les altres llengües, faríem el pas decisiu vers la completa normalització del català.

Sabem perfectament que, si volem assolir aquesta normalitat, ens calen uns Països Catalans independents. Alhora, i aquí

Vull pensar que no exigim la independència amb la finalitat de reproduir els models socials, econòmics i tampoc lingüístics

ja amplio la mirada, vull pensar que no exigim la independència amb la finalitat de reproduir els models socials, econòmics i tampoc lingüístics propis dels altres estats, sinó per dur a terme una transformació real en la nostra organització col·lectiva, una revolució, en el sentit etimològic del terme, que ens permeti arribar a una societat verament democràtica, profundament igualitària i basada en el respecte a la diversitat. I els catalans, que hem esdevingut una anomalia a Europa pel fet d'haver salvat la llengua en entorns hostils, hauríem d'aprofitar l'oportunitat per demostrar que les llengües són un patrimoni col·lectiu que hem de saber mantenir. Entenent, però, que cada país ha de donar una prioritat legal exclusiva a la llengua pròpia.

no parlem de llengües oficials? El nostre objectiu és que el català esdevingui la llengua majoritària en tots els espais d'ús, llevat dels territoris on no és la pròpia, i que ningú no pugui tenir la sensació -perquè moltes vegades són només sensacions- que està sent discriminat per raó de llengua. Per aconseguir-ho, ja hem explicat que el català necessita un marc legal que li doni preferència. Ara bé, si el mot "oficial" és un obstacle, la millor alternativa, utilitzada ja per diversos estats, seria no parlar literalment de llengua oficial, sinó, per contra, fonamentar el marc legal en el concepte de llengua pròpia. I

aquesta és, indubtablement, la catalana, amb les excepcions territorials ja esmentades. Partint d'aquesta premissa, doncs, seria perfectament lògic desenvolupar una legislació lingüística que li donés preferència total i la convertís, per tant, en la llengua d'ús de l'administració, el sistema educatiu i els mitjans de comunicació. Oficialitat de facto o, dit d'una altra manera, la llengua necessària als Països Catalans.

Alhora, emperò, caldria desenvolupar una normativa complementària que garantís l'aprenentatge de l'anglès i l'espanyol en el sistema educatiu i que reconegués explícitament

Xavier Díez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

Wert contra la història

CONNTRA

Cometem un error en menysvalorar Wert. L'actual ministre d'educació és un intel·lectual en la tradició de la dreta reaccionària espanyola, capaç d'articular un conjunt de llocs comuns per dotar-los de prou coherència amb la finalitat de construir una ideologia. I en aquest sentit ens remet a alguns dels pensadors franquistes dels seixanta capaços de justificar acadèmicament una dictadura i revestir de modernitat plantejaments retrògrads. Probablement, el seu principal referent hagi esdevingut el sociòleg Juan José Linz, capaç de considerar la dictadura totalitària franquista com a "règim autoritari de pluralisme limitat". Aquesta capacitat de dissimulació del feixisme autòcton, denunciat de manera valenta ja el 1972 per Joan Martínez Alier, és el que ha alimentat bona part dels hereus dels genocides de la guerra civil, que no oblidem, inspiren el PP i consideren que Espanya els pertany per dret de conquesta, i que entenen la Constitució com a la continuació de la *Victoria*.

Wert redacta una llei per reescriure la història. No és una metàfora, sinó una intenció literal. Només cal mirar-se la meticulositat amb què pretén condicionar el currículum de la nova matèria troncal, intenció a bastament reivindicada en la seva trajectòria com a tertulià. El ministre, cap

visible d'un potent corrent intel·lectual dins el postfranquisme dominant al PP, ha expressat la seva preocupació per l'absència d'un relat comú respecte a la naturalesa històrica, geogràfica i política d'Espanya. I està fent servir la qüestió de la llengua com a cortina de fum que satisfà la catalanofòbia transversal a esquerra i dreta de l'Espanya castellana, i que tanmateix, més enllà de la recentralització, reclama un relat únic espanyol. En altres termes, està tractant de ressuscitar una història oficial, no massa llunyana respecte el discurs, que si no hagués estat tràgic, faria riure, del nacionalcatolicisme dominant fins als seixanta, d'*Espanya, unidad de destino en lo universal*.

Wert, com la pràctica totalitat del reaccionarisme hispànic, exhibeix sense complexos la típica mentalitat conspirativa de la història. Al llarg de les seves intervencions ve a afirmar que la pretesa decadència espanyola prové de la conspiració d'esquerrans, progrés multiculturalistes i nacionalistes perifèrics, nova denominació dels *rojos, masones i separatistas*. El seu model historiogràfic és el representat per la *Real Academia de la Historia*, el mateix que en un diccionari recent abellia la biografia de Franco, i que manté, contra els corrents historiogràfics europeus, una visió teleològica i positivista

del passat. En aquest sentit, reclama a institucions centralitzades com el mateix Ministeri el monopoli de la veracitat històrica, que el professorat hauria de transmetre acríticament, i que l'alumnat hauria de retenir i memoritzar, d'una manera no massa llunyana a la que es feia servir al llarg del segle XIX.

És poc conegut que la matèria d'història, tal com la coneixem, corre paral·lela a l'organització i expansió de l'escola pública a partir de 1850. L'escolarització massiva d'aquella època tenia com a objectiu la nacionalització d'una població majoritàriament aliena al país oficial. De fet, una de les obsessions dels estats consistia a establir una única llengua oficial, i a l'establiment d'un relat màgic (la història nacional) que servís per suscitar adhesió i obediència a les elits polítiques. És quan comencen a publicar-se els primers manuals d'història d'Espanya, recull de fets i dades que empenyen a l'homogeneïtzació cultural i nacional.

Segle i mig després, les intencions del ministre resulten anacròniques. Tanmateix, no per ridícules no són menys perilloses. Wert i el corrent filosòfic que l'enalteix parteixen de la frustració de no haver assolit aquesta identificació de l'estat amb la nació (única i castellana, per descomptat). No accepten que la historiografia del segle XXI ha perdut les

funcions de fer d'història oficial, relat mític que fonamenta l'adhesió a una determinada manera de viure la nació. De fet, les velles institucions, reials acadèmies, fins i tot les universitats, perden la seva funció canonitzadora. La història actual és un camp de coneixement que serveix per interrogar-se sobre el passat i el present, de desentrellar la complexitat de les societats estudiades. Els historiadors, majoritàriament, ja no són intel·lectuals orgànics que estableixen relats tancats que justifiquin un determinat ordre polític, social o nacional. De fet, la majoria dels nous historiadors, a partir de la precarització crematística de l'ofici, molts d'ells professors de secundària, investiguen per lliure, deslliurats de les ordres dels poders polítics o acadèmics. Els objectes i subjectes d'estudis són plurals i es rescaten del fons dels segles, sovint amb una metodologia renovada i amb vies d'anàlisi sofisticades. Evidentment, al ministre i a l'estrat social que el representa, li fa tanta nosa la història de Catalunya, com una història social explicada sense servituds polítiques.

El ministre Wert redacta una llei per reescriure la història. No és una metàfora, sinó una intenció literal

Això és el que resulta pertorbador al ministre Wert. Com a bon reaccionari, no li importa la revolucionària manera sobre com s'ensenya la història, especialment amb les noves tecnologies o les facilitats d'accés a la font original, simplement vol vetllar per una explicació única. Vol espanyolitzar els catalans, i els espanyols, establir un relat únic, d'acord amb aquella casta social que considera que l'estat i la nació espanyola són de la seva propietat. Vol adoctrinar els nostres alumnes, no només pel fet de ser catalans, sinó perquè els vol deslliurar d'una història que, al segle XXI serveix principalment als nostres joves per tal que pensin per compte propi.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, baixos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

'Diario de'

José Suñe López

Senyora Milà, m'hi dirigeixo a vostè amb la no poca indignació que m'ha produït el darrer programa *Diari de*, amb el que ens va insultar a tota la classe obrera del país. La manipulació i la manca de rigor informatiu que va demostrar em fan sentir una immensa pena pel periodisme de qui es fa dir "professionals de la informació".

Li recordo que el contingut del programa era sobre una pizzeria que, segons els seus amos i vostè mateixa, estava sent objecte de la barbàrie d'un sindicat (CNT) per l'acomiadament, més que justificat segons l'empresària, de dos dels seus treballadors.

Passa per alt mil i una vegades que la primera en incórrer en la il·legalitat i barbàrie és l'empresària, obviant el rigor que contempla el conveni col·lectiu d'aquest negoci. Hauria d'investigar, sra. Milà, i se n'adonaria que aquest tipus d'estratègies emprades per les empreses és més habitual del normal. Es tracta d'acomiadar treballadors i abonar una quantia inferior a la que li correspon segons conveni, amb la finalitat que, o bé passi inadvertida la pràctica o bé obligar-lo a recórrer a la justícia.

Com a conseqüència, en massa ocasions, els treballadors no fan la pertinent denúncia a Magistratura de Treball, en ser menor la quantitat a reclamar que els honoraris de l'advocat. Sense parlar del temps que passarà abans que la denúncia tiri endavant. Si la denúncia és favorable al treballador, l'empresari no rebrà cap càstig per les males pràctiques, simplement pagarà la part que falti en concepte de liquidació o indemnització si l'acomiadament era improcedent.

Aquestes pràctiques salvatges, segons vostè, són les que, a partir d'ara, malauradament, es podran veure a moltíssimes empreses donat que l'accés a la justícia per part dels treballadors es vol fer impossible; posant preu a la justícia, aquesta passarà a ser un producte de luxe per als treballadors amb salaris més baixos i no se la podran permetre. Només aquells amb prou poder adquisitiu en tindran l'opció, com el senyor Díez Ferran i altres empresaris que roben, defrauden i acomiaden treballadors sense pagar-los, mentre els seus diners viatgen a altres països.

Resumint, senyora Milà, li pregaria que, a partir d'ara, sigui més rigorosa en les seves investigacions, que contrasti la informació que ofereixi una visió més propera a la realitat i no als seus desitjos i ideologia, que ha deixat molt clars.

. EDITORIAL

El regal sou vosaltres

Primavera del 2004. Tres visionaris (o tres eixelibrats) es reunien per trobar la manera de fer un mitjà de comunicació que denunciés les injustícies socials i explorés i difongués les alternatives. No sabien el que feien. Desembre de 2012. 200 persones tiren del carro de la Directa, l'engranatge funciona a tota màquina tot i les avaries quotidianes, i el setmanari, la web i les desenes d'àrees que treballen simultàniament per bastir-ho tot plegat són una realitat. Podríem creure que és un miracle, però atees com som se'n fa difícil. I a l'hora de buscar explicacions que sovint semblen inescrutables, la paraula on s'encreuen totes les respostes es diu subscriptora. Aquesta setmana hem engegat l'enèsima campanya per aconseguir subscripcions i fer de la Directa un projecte viable a llarg

termini: una eina transformadora més dels moviments socials i les comunitats que teixeixen des de la base les defenses i els contraatacs. Us hem convidat a regalar la Directa a les vostres amistats i famílies, i hem rebut un cop més l'alè que ens explica: 36 subscripcions. Aquesta és la Directa 299. A l'abisme de la 300, 8.900 pàgines després, cal donar les gràcies per partida doble. La primera, i per proximitat i agraïment indefugible, a tothom que ha col·laborat amb la Directa durant tot aquest temps: redactors, fotògrafs, il·lustradors, grafistes, tècnics, opinadors i tanta altra gent. Gràcies per haver deixat el temps, les ganes i (la pasta). Som hereves dels vostres somnis. La segona, i no repetirem de nou per què, a les subscriptores. Perquè el regal sou vosaltres, l'esquelet que ens equipa per seguir caminant.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana és la darrera de l'any i tanquem moltes coses. Tanquem l'exercici 2012, tanquem el segon centenar de números, tanquem el disseny actual del setmanari, que hem estat usant des del número 105 (del setembre de 2008) i tanquem l'objectiu de les 1.500 subscripcions, que hem superat de sobres gràcies a la campanya de nadal que estem fent, principalment via Twitter. En primer lloc, agraïm la tasca feta al Pedro, que és el company que, desinteressadament, va fer el disseny que tenim ara i que ens ha funcionat molt bé durant més de quatre anys, i, en segon lloc, al nou equip de dissenyadors, Jose, Sergio i Núria, que ens han fet -també desinteressadament- el disseny que estrenarem al proper número de la DIRECTA. En tercer lloc, agraïm al Sergi que hagi llençat -in extremis- la proposta de campanya nadalenca i, finalment, agraïm a totes les col·laboradores i subscriptores de la DIRECTA que hagin fet possible aquest projecte. La propera DIRECTA sortirà el 9 de gener de 2013 amb un disseny completament renovat -inclò el logo i la portada- que esperem que us agradi, amb canvis a les seccions del setmanari, amb seccions noves i amb un suplement especial, ja que serà la DIRECTA número 300. Fins aleshores, bon any nou i salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ho volem tot, ho podem tot!

Anna Pujol Reig
directa@setmanaridirecta.info

És difícil escriure el darrer *Pensem* de 2012 i no caure en totes les coses més aviat negatives i dures que han passat, però, com que les sabem de tros, potser també és hora de fer un escrit donant ànims, força i, sobretot, alegries! I una gran alegria per a totes les persones -quasi 200- que conformem la DIRECTA és que, després de gairebé set llargs anys, per fi hem arribat a la fita de les 1.500 subscriptores; a...

i l'hem superada! Depèn de com ens mirem el got, potser caldria dir que s'ha tardat una mica, però, com que els gots mig plens sempre són millors, em quedo amb el fet que, després que moltes persones cada dia inverteixin hores pensant, investigant, fotografiant, redactant, corregint, coordinant, maquetant, distribuïnt i, sobretot, creient en el projecte, al final, aquesta tasca s'ha vist recompensada. Aviat farà tres anys que formo part d'aquest col·lectiu i he de dir que la DIRECTA té un punt de màgia que enganxa, perquè la

seva ànima es basa en la certesa que tenim totes que un altre període i mitjà comunicatiu són possibles i, ara, gràcies a totes les subscriptores que ens rebeu cada setmana i les que ens rebreu, veiem que no anàvem desencaminades. Així doncs, d'aquest 2012, evidentment, no hem d'oblidar tot el que ha passat, perquè la memòria és la clau per no cometre nous errors en el futur, però sí que estaria bé acabar l'any amb il·lusió i sabent que, de vegades, s'ha de tenir en compte el que somiem perquè es pot fer realitat!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - audiovisuals@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Bou i Marc Font Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Il·lucrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borrás Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ I SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

El jutge Aguirre continua investigant la presumpta col·laboració entre policies i narcos | PÀG. 9

L'Ajuntament vol restringir l'accés al Park Güell a partir de l'octubre de 2013 | PÀGS. 10 I 11

Aigües Ter-Llobregat dona un cop de mà a Acciona pujant la tarifa de l'aigua | PÀG. 12

LLIBERTATS · ALGUNS AGENTS HAN AFIRMAT QUE VAN REBRE AUTORITZACIÓ PER UTILITZAR BALES DE GOMA

El jutge ordena interrogar els escopeters que van disparar cap on era Ester Quintana

Una interlocutòria signada pel magistrat encarrega la recopilació de vídeos i testimonis de la nit del 14N i contempla com a única hipòtesi de la lesió una bala de goma dels Mossos

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Malgrat l'aparent seguretat i fermesa de les declaracions exculpàtores que, dia rere dia, han fet Felip Puig i Manel Prat -director general de la policia- al voltant del cas Ester Quintana, les investigacions judicials se centren en un nombre reduït d'agents de la Brigada Mòbil que van detonar les seves escopetes al lloc i l'hora de l'impacte. Més concretament, estem parlant de les tres furgonetes que es van aturar davant l'edifici de Generali Seguros a les 20:48 h. Des del 14 de desembre, la Divisió d'Afers Interns de la policia catalana (DAI) interroga tots els agents de la unitat 4 i, més concretament, els escopeters de les furgonetes E-40, E-414 i E-403 (aquesta última, en un primer moment, es va identificar, per error, amb la numeració E-463 a partir d'unes imatges de 8TV). Fonts de la investigació confirmen que, entre els interrogats, hi ha Marc Pla (sotsinspector de la BRIMO), germà del comissari Sergi Pla, que va ser destituït després d'un primer informe desmentit per les imatges de SICOM.

Les investigacions judicials, centrades exclusivament en la hipòtesi d'una bala de goma com a causant de les greus ferides, han desfer-

Concentració convocada per l'Assemblea feminista en suport a Ester Quintana el 14-D

mat els nervis entre els escopeters, que s'han posat en contacte amb diversos periodistes d'*El Periódico* i *La Vanguardia* per posar sobre la taula arguments que dilueixin la seva responsabilitat en els fets. Un d'aquests agents va assegurar, en una conversa telefònica amb un periodista, que sí que havien rebut l'ordre de disparar bales de goma, afirmació que contradia les paraules de Manel Prat, segons les quals mai no va autoritzar disparar bales amb l'escopeta Fabarn. De fet, els alts comandaments d'Interior i els càrrecs polítics tanquen files amb la tesi que no van donar l'ordre i, con-

tràriament, la majoria d'agents asseguren que sí que van ser autoritzats. Aquest extrem serà clau per determinar les imputacions dins l'escalafó jeràrquic que es derivin de la investigació que dirigeix el magistrat del jutjat d'instrucció número 11 de Barcelona. En aquest sentit, diversos escopeters també han filtrat a periodistes la seva suposada oposició a disparar bales de goma.

La memòria dels escopeters

Segons ha pogut saber aquest setmanari i tot i la contundència emprada per Felip Puig el dia que es va presentar al Parlament de Catalunya

l'informe "exhaustiu i precís" sobre les bales de goma i els projectils utilitzats el 14 de novembre, la confecció d'aquesta tercera versió oficial dels fets es va fer mitjançant entrevistes amb els efectius escopeters. Són els propis agents autors dels trets -que estan sent investigats per via judicial- els qui avalen la veracitat i la rigorositat de les informacions difoses per Felip Puig. L'endemà de la publicació de l'informe, quan aquest setmanari i 15mbcn.tv van publicar un vídeo que desmentia les afirmacions taxatives del conseller, fonts d'Interior van dir que el tret que s'observa a les imatges enregistrades per Russian Today estava mal ubicat per culpa de la "mala memòria" d'un dels agents. Per tot això, la desconfiança cap als comandaments policials que fa uns dies va sorgir entre els dirigents polítics del Departament d'Interior, ara, és compartida pels investigadors que, a instàncies del jutge, cerquen proves del que va passar realment.

Imatges esborrades

Ester Quintana va ser lesionada la nit del 14 de novembre, però no va ser fins deu dies després que els agents dels Mossos d'Esquadra van passar a recollir imatges de les càmeres de videovigilància d'alguns dels establiments comercials pro-

pers al lloc dels fets. El 17 de desembre, la dependenta d'una botiga de complements de vestir ubicada a deu metres d'on es va produir el tret fatal mostrava la seva estranyesa pel fet que ningú no hagués anat a demanar les imatges de la seva càmera, tot i que, segons va explicar, en el seu cas, aquestes no s'enregistren. L'encarregada de la botiga Mango va confirmar que una pare-

Les investigacions judicials han desfermat els nervis dins la Brimo

lla de policies la van visitar "uns dies" després dels fets, però que, malauradament, les imatges de les dues càmeres que enfoquen al lloc exacte de l'incident ja havien estat esborrades. "S'esborren regularment si ningú no les reclama", va afirmar. No obstant això, altres establiments sí que les han conservades i ja són a mans del jutge instructor. Interior també ha fet arribar al jutjat algunes imatges enregistrades pels seus dispositius fixos i mòbils que feien seguiment de les manifestacions de la vaga general al centre de Barcelona.

, així està el pati

ALBERT GARCIA

Després de declarar davant del jutge el 13 de novembre, Ester Quintana va agrair el suport rebut i va demanar a la gent que continuï aportant proves al cas

LLIBERTATS • LES IMATGES MOSTREN UN PROJECTIL I QUATRE DETONACIONS QUE EL CONSELLER NO VA RECOLLIR

Les bales ocultes de l'informe Puig

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Felip Puig va comparèixer el 13 de desembre davant dels grups parlamentaris amb representació al nou hemicicle -incloent-hi la CUP- per donar explicacions sobre les múltiples versions oficials de l'ús de projectils i bales de goma durant les càrregues del 14-N al centre de Barcelona. El conseller va pretendre ubicar sobre un plànol i de manera "exhaustiva i precisa" cadascun dels projectils llançats mitjançant les escopetes GL-06 i va assegurar que coneixia el nombre exacte de detonacions d'escopetes Fabarn -només amb salves, segons ell- que es van produir en el tram del passeig de Gràcia comprès entre la Gran Via i la ronda de Sant Pere. Aquest model

d'escopeta ha substituït, recentment, les antigues Franchi convencionals. Pel que fa als projectils de precisió, només va reconèixer dos llançaments: el primer a les 21:05 a la vorera Llobregat del passeig de Gràcia entre la Gran Via i Diputació, just davant de la Borsa i en direcció nord-est (tot i això, les imatges a les quals hem tingut accés demostren que aquest tret es va fer a les 20:51); el segon a les 21:09 (vídeo de SICOM) a la confluència de passeig de Gràcia i la ronda de Sant Pere, des del centre de la calçada i en direcció a la porta d'El Corte Inglés. A més, va parlar concretament de tres detonacions de salves amb escopeta Fabarn a la zona propera on era Quintana. Les imatges recollides per aquest setmanari demostren que el conseller va mentir. A la confluència de la

ronda de Sant Pere amb el passeig de Gràcia, un antidisturbis va disparar la llançadora GL-06 en direc-

cion, quan Ester Quintana encara no havia patit l'impacte del projectil. No només això.

Els escopeters de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra van efectuar fins a set trets d'escopeta Fabarn de bales de goma

ció nord-oest poc abans de les 20:45 (tal com s'observa en unes imatges difoses per Russian To-

Set detonacions d'escopeta Fabarn
Els escopeters de la Brigada Mòbil van efectuar fins a set trets d'escopeta Fabarn de bales de goma -tot i que, com dèiem abans, Puig només en va comptabilitzar tres. Les dues primeres detonacions es van fer a la vorera Besòs del passeig de Gràcia i en direcció nord (des de davant de l'establiment Farggi) al voltant de les 20:42. Tres minuts més tard, es van sentir dos trets davant l'establiment de Zara (en direcció sud), a la confluència de la Gran Via i el passeig de Gràcia. Va ser a les 20:48 quan es va viure el moment clau de l'agressió a Quintana. Tres furgonetes de la unitat 4 de la Brimo es van situar a la cantonada

Llobregat-mar de la confluència Gran Via-passeig de Gràcia (just davant l'edifici de Generali Seguros) i van fer detonar una escopeta Fabarn en dues ocasions i en direcció sud-est (apuntant cap a la botiga Mango de la vorera Besòs): Ester Quintana es trobava exactament en aquell punt. El primer d'aquests dos trets hauria disparat una bala de goma i seria el culpable de les ferides a Ester Quintana. Setze segons després de la detonació, fins a dues càmeres de vídeo van arribar a l'indret on era la víctima, que cridava amb desesperació i es posava les mans a l'ull. Un últim tret d'escopeta es va efectuar a les 20:51 a la vorera Llobregat del passeig de Gràcia i en direcció nord-est en el tram comprès entre la Gran Via i el carrer Diputació.

, així està el pati

CORRUPCIÓ · LA RECERCA S'EMMARCA DINS LES DILIGÈNCIES DEL 'CAS MACEDÒNIA' OBERTES PEL MAGISTRAT AGUIRRE L'ANY 2009

El jutge investiga el cap dels Mossos de Sitges i l'excap de la policia local

La comissaria dels Mossos d'Esquadra de Sitges

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

A través d'una interlocutòria dirigida a la Divisió d'Afers Interns (DAI) dels Mossos d'Esquadra, el 14 de desembre, el magistrat del jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona, Joaquim Aguirre, va ordenar la investigació del cap dels Mossos a Sitges, el sotsinspector Jordi Robles, i de l'excap de la policia local de la ciutat del Garraf, Blas Nebreda, entre d'altres, per un presumpte cas de corrupció. Les investigacions s'emmarquen dins les diligències obertes el maig de 2009 i conegudes com a *cas Macedònia*. A les diligències que instrueix el magistrat Aguirre, s'investiga la presumpta col·laboració il·lícita entre policies -que haurien estat subornats a canvi d'informació sobre altres xarxes i presumptes narcotraficants -que haurien obtingut favors i informació confidencial dels primers.

Robles a un local de prostitució
El jutge creu que el cap dels Mossos a Sitges, Jordi Robles, hauria estat convidat per un empresari de l'oci nocturn de la ciutat "a acudir a un local de prostitució de Barcelona capital, pagant l'empresari els serveis de què gaudiren". Demana a la DAI que esbrini si Robles anava acompanyat de Josep Ranea, exsotscap de la comissaria de Vilanova i la Geltrú ja imputat, i empresonat preventivament durant un mes, pel mateix cas per pre-

sumptes delictes de revelació de secrets, suborn i associació il·lícita.

Aquest setmanari ha tingut accés a un informe del 18 de juny de 2010 aportat a la causa, on la DAI transcriu una conversa telefònica interceptada a Jordi Robles i Josep Ranea en què "Robles vol comentar alguna cosa d'una trobada a Barcelona el dilluns a la tarda i el sotsinspector Ranea l'adverteix que, per telèfon, no: 'Ya hablabamos, anda, ya hablabamos; por telefono no hablamos ná! (...) ya hablabamos calamar!' La DAI assegura que van

Jordi Robles hauria acudit a un local de prostitució convidat per un empresari de l'oci nocturn

"comprovar" que aquesta trobada va tenir lloc la tarda del 7 de juny de 2010 al Club Basinger del carrer Buenos Aires de Barcelona, "un club on s'exerceix la prostitució". A la trobada, segueixen, hi van assistir Ranea i Robles, "juntament amb el senyor Jacinto Cuervas Barroso, administrador del Grup Matiné i únic propietari de la Discoteca Atlántida de Sitges". La divisió afegeix, a més, que l'empresari Jacinto Cuervas "va pagar les consumicions que aquest grup va generar en aquest local".

Blas Nebreda i les multes

L'extensió del *cas Macedònia* a Sitges també esquitxa l'excap de la policia local, Blas Nebreda. En el seu cas, Aguirre ha ordenat a la DAI que investigui les converses que hauria mantingut Manuel Gutiérrez Carbajo, presumpte cap de la xarxa de narcotraficants que subornava comandaments policials, amb la finalitat que Nebreda retirés les multes a un home anomenat Manuel Ocaña. Les indagacions tenen l'objectiu d'identificar quins haurien estat els interlocutors de Gutiérrez Carbajo i qui s'hauria encarregat de dur a terme les gestions directament amb Nebreda. En aquest sentit, el jutge ha ordenat a la DAI que es presenti a l'Ajuntament de Sitges per recavar els expedients administratius que, presumptament, haurien estat incoats per la policia local de Sitges a Manuel Ocaña i retirats després per Blas Nebreda.

Aquest setmanari ha tingut accés a interceptacions telefòniques fetes per la DAI que demostren la relació personal existent entre Manuel Ocaña i el presumpte narcotraficant Gutiérrez Carbajo. També, a converses entre l'exsotscap de la comissaria de Vilanova Josep Ranea i l'excap de la policia local Blas Nebreda, on ambdós fan gestions per retirar dues multes a Manuel Ocaña. A continuació, reproduïm alguns fragments d'aquestes converses, produïdes entre el 31 de maig de 2010 i el 3 de juny del mateix any.

Ranea truca a Manuel Ocaña. Ocaña demana a Ranea que miri "el tema" perquè els Mossos l'han aturat per anar dins un vehicle sense assegurança d'acompanyant.

OCAÑA: "Estaba montao en el coche y no lo había movido cuando han llegado los Mossos y dicen... A ver, documentación, que este vehículo no tiene seguro (...) No sé si me pondrán una multa o algo"

RANEA: "Bueno, ya te lo hago yo. Ahora mismo, no? Una chica y un chico, no? Con moto?"

OCAÑA: "Sí, sí"

RANEA: "Vale, ahora yo te lo miro, no te preocupes"

Ranea truca al sergent Blas Nebreda de la policia local de Sitges per intentar que li treguin la multa a Ocaña.

RANEA: "Oye, te llamo para pedirte una gestión"

NEBRERA: "Dime"

RANEA: "Resulta que, hace media hora o así, gente tuya le ha metido una multa a un pavo por un tema de no llevar seguro en un vehículo"

NEBRERA: "Pero eso... dime! (...) Bueno, yo, a ver, yo, de todas formas, mañana pásame la matrícula y estaré al tanto cuando me lleguen las denuncias... y si eso, pásame la matrícula"

RANEA: "(...) más tarde te la paso, si eso (...) o te la mando por un SMS, o lo que sea, vale? Y te digo dónde, tu ya sabes..."

NEBRERA: "Escucha, o por el e-mail"

El mateix dia, Ranea truca a Ocaña per quedar a la comissaria i que aquest li doni les multes que li ha posat la policia local.

OCAÑA: "Me han metido dos multas, una de mil quinientos euros por no tener concertado el seguro y otra de doscientos por no llevar los papeles"

RANEA: "Ha sido la policia local, no?"

OCAÑA: "Claro"

RANEA: "Mira, escúchame, pásame la matrícula"

OCAÑA: "Yo te lo llevo ahora, la copia que me han dado"

RANEA: "Pues, me las pasas a mi y ya está; y yo te lo miro. A las tres estaré entrando en la puerta de comisaria, estate allí"

OCAÑA: "A las tres estoy yo allí en Vilanova, venga"

RANEA: "Me las das y yo ya he hecho alguna gestión; me lo miraran y ya está, a ver qué se puede hacer"

Nebreda truca a Ranea i li comenta que pot treure una de les multes (la relacionada amb la ITV), però no pot treure la relacionada amb l'assegurança. Llavors, li explica què ha de fer per anul·lar la segona denúncia.

NEBRERA: "El tío es Manuel Ocaña no?"

RANEA: "Sí"

NEBRERA: "Bueno, hay una de 200 euros (...) por no haber presentado la inspección técnica periódica del vehículo (...) Y luego hay otra que es la de no tener concertada la aseguranza obligatoria, que son 1.500 euros. (...) Entonces, a ver, la de la no haber presentado la inspección la puedo anular, pero la de... la otra, tío... es que cuando vengan a entregarlo... uff!"

RANEA: "Bueno, lo que tu veas"

NEBRERA: "Él se escaquea así la de la inspección técnica, la rompo, o ya te la daré sino al vemos"

RANEA: "Vale, no... tu tranquilo, tú lo que tengas que hacer y ya está"

NEBRERA: "A ver, te digo, estaba el oficio hecho. La M... le cogió y he mirado en el montón. Ya tenía el oficio hecho para mandarlo... Y menos mal... Digo, coño! Mierda!.. Y yo.. dejámelo"

, així està el pati

URBANISME · LA ZONA MONUMENTAL SERÀ DE PAGAMENT PER A LES TURISTES I PER A LES BARCELONINES QUE NO TRAMITIN UN PASSI

L'Ajuntament de Barcelona vol restringir l'accés al Park Güell l'octubre de 2013

Irene Escorihuela
i Helena Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Octubre de 2013, aquesta és la data en què l'Ajuntament de Barcelona preveu restringir l'accés al famós jardí urbà dissenyat per Antoni Gaudí, el Park Güell. Així ho contempla un pla d'actuacions del consistori del 5 de desembre, que recull el tancament parcial de la zona monumental i un límit del nombre de visitants per hora. Tot i que només es veurà afectada el 7,9% de la superfície del parc, la regulació de l'accés suposarà un canvi dràstic per a les persones que en fan un ús quotidià. Entre els espais restringits, hi haurà l'escalinata del drac, la sala hipòstila i la sala de les cent columnes. Quedaran fora de restricció àrees tan famoses com els viaductes de les jardineres o el turó de les tres creus. L'Ajuntament també fixa que no puguin accedir al recinte més de 900 persones cada hora. 800 pagaran entre 5 i 10 euros per entrar i les 100 restants hi podran accedir de franc sempre que hagin demanat, amb set dies d'antelació, un passí d'accés al parc, que gestionarà el Club d'Amics del Park Güell amb hora i dia determinats. Tots restaran a l'espera per entrar a un dels cinc punts d'accés previstos, controlats amb cintes que regularan les cues i que es desplegaran en horari turístic.

L'escalinata del drac, la sala hipòstila i la sala de les cent columnes entre els espais restringits

Les veïnes empadronades als quatre barris adjacents al Park Güell –el Coll, Vallcarca i Penitents, la Salut i el Carmel– i les usuàries i treballadores de l'escola que hi ha

ROBERT BONET

El pla d'actuacions del consistori recull el tancament parcial de la zona monumental i un límit del nombre de visitants per hora

dins el parc podran demanar un carnet que els permetrà l'accés lliure al parc a qualsevol hora del dia i per qualsevol punt. La reforma, però, castiga la passejant espontània, aquella que passa pel davant i que vol fer un tomb per un parc pensat per Gaudí com l'arcàdia catalana. En aquest cas, s'haurà de pagar el preu establert o bé quedar-se fora si l'aforament està complet.

Parcs d'ús exclusiu

La regidora del Districte de Gràcia, Maite Fandos (CiU), va explicar a la taula de treball amb el veïnat que "les veïnes només tenen dret a fer

servir lliurement el parc que els quedi més a prop de casa". Un dret que esdevé privilegi i que es basa en una figura jurídica anomenada *dret de veïnatge*, que, d'acord amb les advocades de la Comissió Jurídica del 15-M, té una validesa sospitosa. La reforma i l'aplicació d'aquest dret –no reconegut a cap codi o ordenança vigent– serviran d'empara legal a la segregació del veïnat de Barcelona entre el que podrà fer ús del parc i el que no. Un precedent sobre els usos de la ciutat que institucionalitzaria un greuge comparatiu a dos nivells. El primer, cap a la resta de barcelonines que vulguin entrar a la zona

monumental o que facin el seu dia a dia prop del parc sense estar empadronades. El segon, a les persones assídues al parc de barris com la Teixonera o Lesseps, molt propers a l'indret, però que no estan contemplats com a barris adjacents per la regidoria.

Cal dir, però, que l'exclusió de certs sectors és vigent des de fa temps. La *tematització* del parc ja ha provocat nombroses intervencions policials, durant les quals es retiren instruments i es multa la gent que diàriament s'acosta al parc per tocar música. No són les úniques: altres mostres artístiques com les estàtues humanes o

les artesanes de tot tipus, que donaven vida pròpia al parc, també han estat reprimides i tractades de perilloses per la conservació de l'espai.

Un procés opac

El procés per restringir l'accés al parc fa anys que dura. Cal destacar que, durant aquest temps, el districte no ha fet públic cap detall tècnic i la taula de treball (presentada com un espai de participació pel consistori) s'ha reunit a porta tancada i s'ha configurat només amb una part de les entitats. El districte ha volgut blindar la reforma i, més que una proposta a debatre

ANTECEDENTS AL TANCAMENT

1921:

La família Güell ven el mas i els terrenys a l'Ajuntament de Barcelona. Un any més tard, s'obren les portes.

1971:

Les mobilitzacions veïnals aturen la construcció d'un hotel planejat el 1963 en fer-se pública la notícia.

1984:

La UNESCO declara el parc Patrimoni de la Humanitat.

2006:

Un acord del govern delimita l'entorn de protecció del parc. A l'estiu, l'Ajuntament barra el pas a disset hectàrees del parc.

2007:

Atac a la figura del drac. La regidora Imma Mayol proposa que el parc sigui de pagament per les turistes.

“Ajuntar la riquesa de la cultura i la cultura de la riquesa”

Que calgui pagar per accedir al Park Güell o que s'hagi de demanar l'entrada una setmana abans desvirtua el caràcter d'espai públic que, originalment, la família Güell volia donar al parc. Aquesta va pensar en un espai on es desenvolupessin els usos urbans propis d'una ciutat com Barcelona. Per això va vendre el parc a l'Ajuntament a principis de segle: a condició que el conservés i el mantingués per a l'ús i gaudi de tota la ciutadania. No és l'únic desig que trencaria la reforma. Per Antoni Gaudí, l'obra s'havia d'entendre com la totalitat de la muntanya, una única unitat artística. La separació del parc en dues zones, doncs, també trencaria la concepció que tenia l'arquitecte de la seva obra. Al marge de qüestions arquitectòniques, la restricció de l'accés suposaria una limitació del dret a la ciutat. Ben al contrari del que planteja el pla d'actuació, la *Carta europea de salvaguarda dels drets humans a la ciutat*, vigent a Barcelona, reconeix el dret a la ciutat com un dret emergent. Això pressuposa entendre-la com un espai col·lectiu i par-

ticipatiu, accessible a tothom, sense discriminació a les persones en situació irregular, no empadronades o sense recursos. Lluny d'això, l'Ajuntament presenta la mercantilització com l'única via per garantir la “sostenibilitat” d'aquest espai públic. Però, per què hauria de ser *rendible* un parc públic? La restricció de l'accés al Park Güell, que té com a antecedents els casos del Parc del Laberint d'Horta o del Port Vell, respon a una lògica que obre la porta a la privatització d'allò públic, allò comú. Tot plegat encaixa dins el model de la marca Barcelona, que presenta la ciutat com la millor botiga del món, l'entrega al consumisme i el turisme de masses i la fa atractiva a les inversions dels grans capitals. El mateix regidor d'Hàbitat Urbà, Antoni Vives, en alguna ocasió ha definit Barcelona com “un indret on es pugui ajuntar la riquesa de la cultura i la cultura de la riquesa”. A l'altra cara de la moneda, hi trobem la retallada dels drets de les persones que fan ús de la ciutat com un espai habitable, de socialització i de cooperació.

entre el veïnat, l'ha presentada com un fet consumat que, això sí, podia ser llimat en trobades bilaterals posteriors.

El districte ha volgut blindar la reforma i, més que una proposta a debatre entre el veïnat, l'ha presentada com un fet consumat

Hi ha força entitats que també posen en entredit la serietat de l'estudi en què es basa l'Ajuntament per justificar el pla de tancament, ja que es va fer entre el 17 i el 22 de juliol, en plenes vacances d'estiu, unes dates en què el parc

registra una afluència de turistes més gran. Denuncien que aquest biaix ha sobredimensionat la massificació del Park Güell i ha invisibilitzat, encara més, l'ús diari que en fa el veïnat.

La idea força del projecte de tancament és que “el Park pràcticament ha deixat d'utilitzar-se com a tal”. Aquesta visió és la que s'ha fet passar com de consens a molts mitjans de comunicació, però el cert és que les veïnes no han estat consultades en cap cas. Si bé la foto fixa que tenim al cap pot ser la d'una zona monumental amb una pressió turística molt important, la realitat del parc, en el seu conjunt, engloba usos quotidians com el fet de ser una via de pas entre barris, un espai on practicar esport, anar a escoltar música a l'aire lliure o fer pícnic i celebracions, entre molts altres. En definitiva, els usos propis d'un parc urbà.

EL VEÏNAT ASSEGURA QUE EL TANCAMENT NO ACABARÀ AMB LA MASSIFICACIÓ Les entitats defensen que el parc sigui públic, gratuït i de pas lliure per tothom

La Plataforma Defensem el Parc Güell es va presentar el 27 d'octubre

I.E. i H.M.
redaccio@setmanaridirecta.info

Una de les opinions sobre el tancament que ha trobat cabuda als mitjans ha estat l'acceptació de la reforma sempre que “no hàgim de pagar les d'aquí” o “sigui gratis per les de Barcelona”. Aquestes veus, centrades en l'aspecte econòmic o en el criteri d'accés, no entren a valorar si aquest pla solucionarà els problemes de massificació i degradació. S'obvia, per descomptat, la dimensió global del tancament del Park Güell i el canvi de model al qual està sotmès tot el que és públic.

Com a resposta a aquestes posicions, diverses entitats del barri s'han organitzat en contra del tancament i, des de fa temps, fan difusió de les alternatives possibles que no passen per la privatització. Sota el lema *Defensem el Park Güell: públic, gratuït i de lliure pas per qualsevol persona*, la Plataforma Defensem el Park Güell –amb el suport d'entitats de joves del barri, la CUP o col·lectius com La Trama Urbana– s'ha visualitzat com un dels agents més destacats de la campanya contra el nou intent de privatització del parc. Segons aquesta plataforma, el tancament no donarà sortida a l'arribada massiva de turistes a la ciutat que també visiten el parc. Aquest problema, argumenten, passa per

un canvi de la política turística de Barcelona, que cada any comporta un augment de visitants de curta durada, que es concentren a pocs punts de la capital, un dels quals és el Park Güell. La plataforma opina que el sistema de cintes previst provocarà embussos i que les cues que es formaran per accedir al recinte continuaran i fins i tot reforçaran la concentració de turistes en aquestes zones.

La plataforma fa mesos que recull adhesions al seu manifest contra la privatització

En segon lloc, destaquen que el tancament no garanteix que se solucioni el problema de la degradació del parc. Les veus opositores afirmen que “actualment, el parc ja genera prou ingressos per cobrir les despeses derivades dels seu manteniment” i ja existeixen altres fons de finançament que es podrien aprofitar per aquesta finalitat, com la taxa turística que s'ha començat a aplicar recentment.

En tercer lloc, destaquen que el fet d'haver de demanar un passiu amb antelació al Club d'Amics del Park Güell per poder entrar a-

tempta contra el dret a l'anonimat de les persones que en vulguin gaudir. Tot i que l'Ajuntament ha presentat aquesta fórmula de la quota de cent persones i que la regidora Maite Fandos l'ha adreçada en especial a les persones catalanes o barcelonines no residents als quatre barris més propers que vulguin accedir a la zona monumental de forma gratuïta, són precisament aquestes persones les que, probablement, en sortiran més perjudicades i a les quals els farà més mandra haver d'ajustar-se a aquest procediment, pel qual entraran en competència amb tota la resta de persones, turistes o no, que també vulguin entrar en aquella franja horària. Així doncs, denuncien, la gent que pagarà més aquest tancament serà la població barcelonina que normalment fa servir el parc.

De moment, l'oposició agrupada a la Plataforma Defensem el Park Güell fa mesos que recull adhesions individuals i d'entitats al seu manifest contra la privatització, una possibilitat oberta a tothom a través del bloc defensem-parkguell.wordpress.com. De cara a l'any vinent, es plantegen donar continuïtat a la lluita organitzant manifestacions i accions de divulgació perquè “el Park Güell, incloent la zona monumental, continuï essent un espai públic, gratuït i de lliure pas per qualsevol persona i per sempre”.

2008:
Les queixes veïnals que reivindiquen el parc com a equipament públic obliguen el consistori a descartar el cobrament d'entrada.

2009:
Presentació del Pla Integral d'Actuacions del Park Güell. Constitució de la Coordinadora d'entitats del Park Güell

2010:
La manca de consens entre les forces polítiques i les actuacions veïnals frenen el Pla Integral.

2011:
Es tornen a engegar les Taules de Treball amb el districte, però sense cap declaració dels plans concrets sobre el parc.

2012:
L'Ajuntament presenta una proposta unilateral per tancar el parc i presenta un nou pla d'actuacions.

, així està el pati

PRIVATITZACIONS · L'AUGMENT PERMETRÀ QUE ACCIONA COBRI L'AIGUA A UN PREU SUPERIOR A L'OFERTA AMB QUÈ VA GUANYAR L'ADJUDICACIÓ

Aigües Ter-Llobregat puja les tarifes un mes abans d'entregar el negoci a Acciona

Oscar Romero
redaccio@setmanaridirecta.info

El consell d'administració d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL) —una empresa encara pública que serà privatitzada de manera imminent i que presta el servei d'aigua en alta (des dels rius fins als dipòsits municipals) de Barcelona, l'àrea metropolitana i nou comarques del voltant— va aprovar, el 30 de novembre, una pujada del 13,5% en la tarifa que li han de pagar les empreses de distribució en baixa (que duen l'aigua des dels dipòsits municipals a les aixetes de particulars). Aquesta controvertida maniobra permetrà a l'empresa Acciona, que operarà a partir de l'1 de gener de 2013, cobrar un preu de 0,7389 euros per metre cúbic d'aigua, un import molt superior als 0,7088 euros que va oferir en el concurs de licitació que es va resoldre a favor seu el 4 de novembre. L'adjudicació de la Generalitat a Acciona sembla donar la raó a

Fernando Rodés és administrador d'Acacia ISP, una de les empreses que forma part del consorci adjudicatari d'ATLL

que assessora el govern en matèria d'aigua, entre d'altres temes— i també membre del consell d'administració d'Acciona. Cal esmentar que la designació de Fernando Rodés com a president del CADS ja va aixecar polseguera perquè algunes veus van considerar que l'òrgan deixava de ser una eina de diàleg transversal entre sectors científics, econòmics i socials per posar-se al servei dels lobbies empresarials i energètics. A més, Rodés també és administrador d'Acacia ISP. L'empresa —que pertany al grup empresarial de la família Rodés, Havas— és membre del consorci adjudicatari d'ATLL.

Capitalisme verd

En definitiva, l'abastament de l'aigua en alta de prop de cinc milions de persones per part d'Acciona suposa un canvi de paradigma en la gestió de l'aigua al nostre país. Primer, perquè un recurs d'interès general com l'aigua estarà en mans del sector privat. Segon, perquè re-

La plataforma Aigua és Vida calcula que les usuàries pagaran entre el 25% i el 35% més per l'aigua l'any vinent

Agbar, l'altra empresa que va optar a la concessió i que oferia 0,79 euros el metre cúbic, que acusa Acciona de rebentar el preu per fer-se amb l'empresa. L'augment de la tarifa en alta apujarà la factura de l'aigua perquè les companyies distribuïdores solen traslladar aquests increments a les usuàries finals. La plataforma Aigua és Vida calcula que, l'any que ve, les usuàries pagaran entre el 25% i el 35% més per l'aigua, pel cap baix.

Un procés poc transparent

Per altra banda, l'adjudicació a Acciona s'ha caracteritzat per la manca de transparència. Agbar va anunciar que impugnaria el concurs perquè considerava que l'o-

ferta d'Acciona era "inviàble econòmicament" i va demanar la documentació de les ofertes al Departament de Territori i Sostenibilitat, que s'hi va negar amb l'argument que es tractava de material confidencial. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va haver d'ordenar a aquest departament, a través d'una interlocutòria, que entregués la documentació a Agbar. A la sentència, el TSJC afirmava que resultava incomprensible que la documentació hagués

estat denegada o que s'hagués "limitat l'accés a una mera vista sota vigilància atès el marc legal". I va afegir: "La transparència constitueix un interès públic en si mateix, és un principi general de les administracions públiques". Posteriorment, Agbar va presentar un recurs a l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de Catalunya, que va resoldre en contra seva. El següent pas de l'empresa serà recórrer a la justícia ordinària.

Rodés, entre dues aigües

La figura de Fernando Rodés també posa en entredit la nitidesa en el procés d'adjudicació d'ATLL. Rodés és president del diari *Ara* i membre destacat d'una de les selectes famílies de l'alta burgesia catalana. La seva presència en el sector públic i privat, però, és el que genera dubtes sobre la compatibilitat de càrrecs, ja que és president del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya (CADS)—un òrgan públic

Rodés és membre del consell d'administració d'Acciona i, a la vegada, presideix un òrgan públic que assessora el govern d'Artur Mas en matèria d'aigua

presenta el desembarcament de les tesis del capitalisme verd a casa nostra. La sostenibilitat ambiental és un gran negoci i així ho defensa Ferran Rodés a les conferències i les trobades empresarials que promou. Acciona és un exemple magnífic que s'estudia a les escoles de negocis com ESADE. L'empresa es dedicava a la construcció d'infraestructures des que es va crear, però l'any 2004 va fer un gir estratègic cap als negocis de l'energia i l'aigua i la promoció de la marca *verda* de l'empresa. En cinc anys, va aconseguir doblar els beneficis.

L'Àrea Metropolitana de Barcelona beneficia Agbar

Agbar denuncia irregularitats en la concessió d'ATLL a Acciona mentre, paradoxalment, ella mateixa és denunciada per altres irregularitats. L'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) va decidir, recentment, integrar diferents serveis referents a la gestió de l'aigua —abastament en baixa, sanejament en alta, depuració i regeneració d'aigües residuals— i ator-

gar-los a una societat amb capital mixt entre Agbar (80%) i l'empresa pública EMSSA (15%). La plataforma Aigua és Vida considera que es tracta d'una adjudicació "a dit, a través d'una adjudicació directa a Agbar, sense cap procés públic de licitació, obviat el principi de lliure concurrència i mostrant una negligència absoluta en la defensa dels interessos públics". La plataforma també

denuncia el fet que Agbar cobrarà 190 milions d'euros per adquirir la concessió d'un servei en comptes de pagar perquè cobrarà pel valor d'uns actius que ja han estat amortitzats. Aigua és Vida va presentar un seguit d'al·legacions al procés, que van ser desestimades, però, posteriorment, va presentar un recurs de reposició per intentar que l'AMB reconsideri la seva posició.

Illa del Fluvià, el retorn de l'autoritarisme territorial

L'anunci d'un projecte de base nàutica a la desembocadura del riu Fluvià, a la Costa Brava, on, des dels anys setanta, s'ha viscut una intensa mobilització en defensa del territori i dels seus recursos naturals, ha encès les alarmes de desastre ambiental. El context de crisi econòmica podria jugar en benefici dels interessos de grups econòmics que veuen que la legislació es modifica a favor seu. Un nou conflicte ambiental podria prendre força si es concreta la iniciativa de l'empresa Canales del Fluvià SL.

Ernest Cañada i Llorenç Planagumà
afons@setmanaridirecta.info

En el marc del Saló Nàutic de Barcelona, celebrat del 26 al 30 de setembre de 2012, es va presentar el projecte de port esportiu Illa del Fluvià. Estaria ubicat a la desembocadura del mateix riu Fluvià, al municipi de Sant Pere Pescador, a la badia de Roses, contigu al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà. La inauguració d'aquest port està prevista, segons fonts de l'empresa Canales del Fluvià SL, per a l'1 de maig de 2013. A la pàgina web de l'empresa, s'especifica que consta de dos quilòmetres i mig de dàrsenes i canals de navegació amb capacitat per acollir 550 embarcacions de fins a nou metres d'eslora. A més d'aquesta base nàutica, el projecte inclou la construcció d'un Club de Platja, on s'ubicaran un restaurant, piscines i diferents instal·lacions esportives. El projecte també preveu la creació d'una Aula de Natura, concebuda, segons explica l'empresa, com un espai didàctic dedicat al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà.

Uns terrenys amb una llarga història

Les intencions d'urbanitzar la zona no són noves. Més enllà dels reclams publicitaris, la principal singularitat del projecte actual és que es troba situat justament sobre els antics canals que es van fer durant els anys setanta, quan es va intentar construir una urbanització de luxe anomenada Fluvià Marina. En aquell moment, es preveia la construcció de prop de cinc-cents habitatges, un hotel i canals navegables. L'any 1970, una ordre ministerial

havia obert la porta a l'explotació privada de la desembocadura del Fluvià per a usos turístics o esportius.

Des de mitjans dels anys setanta, el Grup de Defensa dels Aiguamolls Empordanesos es va mobilitzar per denunciar els perills que suposava aquella iniciativa. L'any 1983, gràcies a la pressió popular, la Llei de Declaració de Paratges Naturals d'Interès Nacional i Reserves Integrals, una de les primeres lleis aprovades pel restaurat Parlament de Catalunya, protegia clarament la desembocadura del Fluvià i els seus aiguamolls a fi de salvaguardar el ric patrimoni natural i la biodiversitat de les pressions especulatives pròpies d'una zona molt urbanitzada a causa del turisme.

El cas de l'Illa del Fluvià no és un conflicte ambiental més, ressorgeix després de més de quaranta anys de lluites per la conservació d'aquests espais naturals

Durant la revisió del Pla General de l'Ajuntament de Sant Pere Pescador, aprovat el 26 de setembre de 2001, es va considerar que els terrenys de Fluvià Nàutic eren edificables, tot i que amb menys densitat que la que s'havia previst inicialment. Per aquest motiu, l'organització altempordanesa IAEDEN-Salvem l'Empordà va interposar un recurs contra l'aprovació

MIRALLS

Xavi Castillo

“La realitat pega cent voltes a la ficció”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Joves d'aquí,
d'allà o d'enlloc

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua 132

DIRECTA 299
19 de desembre de 2012

FOTOGRAFIA:
Berta Llobet

definitiva d'aquest pla. Demanava que els terrenys fossin classificats com a espai no urbanitzable i d'especial protecció per "complementar el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà".

Les mobilitzacions ciutadanes van continuar i, l'any 2004, Salvem l'Empordà va organitzar una campanya perquè l'edifici que presidia el complex Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya va ordenar-ne l'enderrocament.

En un comunicat emès a Figueres el 5 de gener de 2005, Salvem l'Empordà, al mateix temps que celebrava la voladura de l'edifici i recordava que la reivindicació de la protecció d'aquest espai s'havia iniciat amb les mobilitzacions socials dels anys setanta, reclamava novament la restauració de tota la zona i que aquesta s'incorporés "com a espai protegit al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà".

Una història sense acabar

Després de la demolició del Fluvià Nàutic, que ja havia estat adquirit per l'empresa Canales del Fluvià SL, semblava que els riscos s'havien acabat per a aquell territori. Així ho recordava el col·lectiu Salvem l'Empordà en un comunicat el mes d'octubre de 2012:

"Vam donar el cas d'una possible urbanització de la desembocadura del Fluvià per tancat definitivament".

L'anunci d'un nou projecte, emparat en una mena de pròrroga de la concessió que tenia l'empresa atorgada pel Ministeri d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient per un període de trenta anys, ha reactivat el moviment social, alertat pels perills que suposaria per al patrimoni natural i paisatgístic. "Aquest projecte és un disbarat ambiental i anunciem que ens oposarem a les

Acció de denúncia de Salvem l'Empordà dins la campanya per enderrocar l'edifici que presidia el complex Fluvià Nàutic l'any 2002 -

laeden

- *Després de la demolició del Fluvià Nàutic, que ja havia estat adquirit per l'empresa Canales del Fluvià, semblava que els riscos s'havien acabat per la gola del Fluvià*

modificacions dels instruments territorials, urbanístics i sectorials vigents, tendents a permetre la implantació d'aquesta nova urbanització. Mantenim la nostra oposició, com ja vam fer fa més de deu anys, al desenvolupament de la urbanització de Fluvià Marina, una lluita que és hereva de la que va donar lloc a la defensa dels Aigu-

molls de l'Empordà, a finals dels anys 70 del segle passat", ha declarat Salvem l'Empordà. Marta Ball-llosera, membre d'aquesta organització, afirma que actualment "s'està estudiant si hi ha possibilitats d'impugnar la concessió atorgada". El comunicat de Salvem l'Empordà acaba reclamant l'actuació de les autoritats: "Apel·lem als poders públics competents, especialment a la Generalitat, perquè actuïn d'immediat i no esperin que la societat civil els tregui les castanyes del foc".

No és un conflicte més

El cas de l'Illa del Fluvià no és un conflicte ambiental més que es produeix en un espai d'elevat valor natural i paisatgístic, amenaçat pels interessos d'una minoria amb un alt poder adquisitiu. El conflicte resorgeix de les seves cendres, després de més de quaranta anys i de lluites reeixides per la conservació d'aquests espais naturals. I això és especialment preocupant, revelador del context de regressió que estem vivint, en què els conflictes ambientals resolts favorablement es tornen a plantejar, en funció de noves conjuntures i correlacions de forces. De fet, la crisi i l'enfonsament del model immobiliari estan provocant que, lluny de qüestionar-nos a fons les raons que ens han portat a la situació actual, en determi-

nats territoris, es busqui, amb nous elements legitimadors, la manera d'intensificar l'especialització turística residencial. El turisme residencial difícilment podrà tornar a assolir les dimensions que va tenir en la seva època daurada, just abans de la crisi. Però cada cop és més evident que els capitals busquen nínxols de mercat per atreure turistes amb un poder adquisitiu alt d'altres països, especialment dels estats emergents.

En aquest context, oferir espais naturals poc explotats i a primera línia de costa es converteix en un reclam privilegiat. Si, a aquest objectiu, hi sumem el context de crisi actual, les amenaces a territoris que han costat tant de protegir es multipliquen. Per a Àlex Casademunt, president del Centre per a la Sostenibilitat del Territori (CST), el nou projecte de l'Illa del Fluvià "només es pot interpretar com una provocació autoritària a una cultura del territori sostenible i responsable". Segons ell, "en termes de sobirania institucional, ja és prou humiliant que la modificació de la llei de costes (aprovada aquest mes d'octubre pel govern espanyol) deixi en lletra morta el Pla Director Urbanístic del Sistema Costaner i el Pla Director de l'Empordà. Però, en termes de sobirania ambiental, social i cultural, el projecte Illa del

Entre el frau especulatiu i l'atracció turística d'alts ingressos

El model turístic residencial va prendre embranzida durant la dècada dels 2000 amb una intensificació de la construcció de projectes immobiliaris en àrees turístiques. Molts municipis turístics de la Costa Brava i la Costa Daurada catalanes, de la Costa Blanca d'Alacant o de la costa mallorquina van viure una transformació extraordinària empesos per aquesta febre constructiva. La crisi econòmica, de la qual el sector de la construcció també és un dels principals responsables, fa molt difícil que es pugui imaginar una recuperació d'aquest turisme residencial a curt termini, com a mínim amb les mateixes dimensions. La falta d'accés al crèdit bancari per a les constructores i les compradores finals ho obstaculitza, a més de la pauperització generalitzada que estan vivint les classes mitjanes de l'Estat espanyol i d'altres països europeus que, tradicionalment, havien estat el seu mercat principal.

En aquest context, durant els darrers mesos, han sorgit a la llum pública diferents projectes turístics residencials o d'amarradors per a embarcacions que podrien anunciar un canvi de tendència: Valdevaqueros, El Palmar, Cabo de Gata, Cabo de Peñas,

Marina de Cope, Es Trenc, Ses Fontanelles o Illa del Fluvià, entre d'altres. Aquestes iniciatives no es poden concebre com una simple repetició del model anterior: el model turístic residencial tal com l'hem conegut difícilment es podrà recuperar. Amb tot, poden acabar agreujant els riscos en determinades àrees naturals i també els interessos de la majoria de la població local.

—
L'opció de convertir el litoral mediterrani de l'Estat espanyol en una mena de Florida al sud d'Europa sembla guanyar posicions
 —

L'anunci d'aquest tipus de projectes, ubicats especialment en àrees litorals encara no urbanitzades i que havien sobreviscut (en molts casos gràcies a les fortes mobilitzacions socials), es pot analitzar des d'una doble perspectiva. Per una banda, en alguns casos, ens podem trobar davant d'intents de

fraus especulatiu. Es generen expectatives de negoci, per exemple, per mitjà de canvis legals, que poden fer més atractiva la venda a d'altres inversores. Investigadors com Antonio Aledo, de la Universitat d'Alacant i col·laborador d'Alba Sud, han anomenat aquest fenomen com a "turisme de ficció". En aquest model, el negoci ja no es fa amb la venda de les cases, sinó amb les expectatives d'increment de rendes que pot generar el projecte i, per tant, encara que no s'hi faci res, l'agitació publicitària hi juga un paper clau.

Atraure els rics

Per altra banda, també ens trobem amb una voluntat real de construir i posar en marxa una oferta turística residencial orientada a compradores amb un poder adquisitiu alt i, especialment, dirigida als nous mercats estrangers com el rus o el xinès. En aquests casos, oferir paratges verges o fins ara fortament protegits aporta un atractiu important. Facilitar una base nàutica a la zona, com fa Illa del Fluvià, pot resultar especialment interessant per aquest turisme. De fet, els darrers mesos, l'opció de convertir el litoral mediterrani de l'Estat espanyol en una mena de Florida al sud d'Eu-

ropa, tal com va proposar Steven A-dolf, periodista del diari holandès *Vólskerant* (14/06/2012), sembla guanyar posicions i, en aquest esquema, els recursos naturals hi juguen un paper clau. No podem ignorar certes notícies, com el fet que, a l'Estat espanyol, la compravenda d'habitatges hagi pujat un 18% durant el tercer trimestre de l'any (*El País*, 12/05/2012), o que les milionàries russes i xineses estiguin augmentant la compra de cases de luxe a la Costa Daurada (*La Vanguardia*, 9/12/2012). Ni el globus sonda que es va escampar des del govern espanyol a mitjans de novembre sobre la possibilitat de reformar el decret d'estrangeria per estimular la compra d'habitatges entre la gent estrangera amb poder adquisitiu.

Tot i que el nou cicle de projectes turístics residencials, com l'Illa del Fluvià, difícilment assolirà la mateixa magnitud que durant l'època anterior a la crisi, els riscos per al territori continuen existint. La denúncia i la mobilització social és fonamental per a aturar aquests projectes o per fer-los perdre atractiu a través del temor que poden sentir les possibles inversores davant els riscos de conflicte social i ambiental.

Fluvià encara ho és més". Per això, afegeix Casademunt, "exhortem els ciutadans a exercir una veritable sobirania, no en relació amb les banderes o els hipotètics estats, sinó en relació amb el seu territori concret (on viu i conviu), oposant-se a projectes forans i amb interessos aliens que el malmeten. I aquesta veritable sobirania s'exerceix des de baix, des del territori, amb el rebuig a projectes com Eurovegas, Barcelona World o Illa del Fluvià, perquè cap altra sobirania no té sentit sense aquesta".

Contràriament a aquest tipus d'iniciatives, que malmeten ecològicament i socialment el territori, malgrat el maquillatge de l'Aula de Natura que promet el nou port nàutic de l'Illa del Fluvià, caldria potenciar un model turístic diferent, basat en la integració ambiental i social dels agents locals que viuen i treballen al territori i amb més repartiment dels beneficis generats. Espais naturals com els que pretén ocupar l'Illa del Fluvià són molt més adients per promoure un turisme sostenible i de proximitat que ajudi a potenciar les relacions entre la pagesia, les guies, les restauradores i les iniciatives de turisme rural o agroturisme, en què les visitants puguin gaudir del paisatge, dels valors naturals i del contacte amb la gent que hi viu.

Maqueta del projecte Illa del Fluvià

Xavi Castillo: “La realitat pega cent voltes a la ficció”

Xavi Castillo (Onda, Plana Baixa, 1967), de la companyia alcoiana Pot de Plom, afirma, convençut, que Rajoy és el millor còmic que tenim en aquests moments, un reconeixement que es va guanyar a pols quan va dir “los catalanes hacen cosas” i es va quedar tan ample. Sarcasmes com aquest, els podem sentir fins al 13 de gener a la Sala Muntaner de Barcelona, on la companyia Pot de Plom presenta ‘Veriueu-ho’, un monòleg corrosiu i satíric sobre l’actualitat. A ‘Veriueu-ho’ -del verb ‘averiguar’, que ens remet al teatre d’investigació-, Castillo critica la gent que mana i recorda que, a les Corts Valencianes, hi ha deu persones imputades per corrupció, que els premis Jaume I ara s’anomenen Jaime I i que el PP de Fabra s’està plantejant suprimir les subvencions a les entitats que facin ús de la denominació País Valencià.

Marta Salinas i Carles Masjà
entrevista@setmanaridirecta.info

Explica'ns quatre coses sobre la companyia Pot de Plom.

Vam néixer a Alcoi l’any 1992, però, professionalment, vam començar el 1995. Al principi, fèiem un humor més absurd i visual, paregut al d’El Tricicle. El nostre humor manté una base de mala bava, però hem anat evolucionant i ara registrem damunt de l’escenari el moment que estem vivint, que és brutal en els aspectes social, econòmic i polític. La nostra forma d’entendre el teatre és popular, d’una banda, i senzilla, de l’altra. Mai fem espectacles complicats des del punt de vista escenogràfic. Els nostres espectacles són barats; reutilitzem i reciclem molt.

-
“*Fa no fem guió: ens els donen fet quan anem a comprar el diari*”
-

Què és per a tu el teatre popular?

Crec en el teatre popular. M’agrada el tema del bufó i de la sàtira del teatre popular. Entenc el teatre popular com el teatre que està al carrer, el teatre directe, el teatre que va adreçat a la gent i no una palla intel·lectual meua. No coneebo el teatre d’una altra forma. Em fa ràbia que una part de la professió veja el teatre popular d’una forma despectiva. Hi ha una part de la *cultureta* – i dic *cultureta* d’una forma des-

pectiva també— que diu: “És que el que tu fas no és teatre”. M’ho han dit moltes vegades. Un auditori amb mil persones que oferix un espectacle amb llums, amb so, amb vestuari, amb tot... i diuen que no és teatre! Els agrada molt dir que sóc un còmic: “Ell és un còmic, però no fa teatre”. Jo faig espectacles i, per fer-los, utilitze totes les armes que tinc com a actor i com a creador.

Com et prepares els espectacles?

Sóc molt simple: no faig una intel·lectualització del fet teatral. Abans escrivia els textos, però ara no escric pràcticament res. De fet, ja no fem guió: ens el donen fet quan anem a comprar el diari! Una base molt important dels espectacles són, doncs, els diaris; i també les fotografies i les piulades que em fan gràcia.

Vas modificant les representacions en funció dels esdeveniments d'actualitat. Creus que la realitat sempre acaba superant la ficció?

La realitat pega cent voltes a la ficció. A vegades, no cal fer-hi gaire; n’hi ha prou a reproduir el que has vist. Seria interessant que, a les escoles de teatre, hi haguera una lliçó dedicada a l’anàlisi de la realitat. Simplement reproduint un text de Rajoy o d’un bisbe, la gent ja riu de les animalades que sent. I si ho adornes, millor: com més sucre, més dolç. En altres èpoques, potser em costava més trobar coses impacants, però ara n’hi ha cada dia. El problema és que, com que vivim en esta voràgine, també oblidem les coses molt ràpidament. Alguns polítics han dit frases molt potents, però la gent les oblidat.

Com definiries la València actual?

És un autèntic esperpent. Inevitablement, faig humor valencià perquè visc allí, fins i tot si parlo del Rajoy o de la Botella. És evident que em fixe en els problemes d’allí; és brutal, hi ha una sensació de claveguera...! A voltes, vaig a un poble i em diuen que haig de parlar del que ha passat

amb l’abocador, però jo haig de fer un humor més general, no puc personalitzar l’actuació per a cada lloc.

Hi ha gent que no es pren gaire bé el que fas. L’any 2009, una associació de mestresses de casa de l’Eliana va recollir firmes perquè no tornessis a actuar. Creus que escandalitzes?

Abans em passava puntualment, però ara ja és més habitual.

T’han censurat?

Hem arribat a un punt en què el fet d’actuar en alguns pobles s’ha convertit en una qüestió sociopolítica. No és broma. Si en un poble canvia el govern i hi entra el PP, la gent sap que no hi podré actuar. He fet representacions als pobles del País Valencià durant molts anys, però la relació s’ha trencat quan ha entrat el PP. I si en estos pobles hi ha col·lectius que em volen veure actuar, lloguen una sala al poble o bé en busquen una en un poble del costat. Açò ens passa sovint, però ho vivim de manera natural i no ens ha fet baixar el ritme d’actuacions.

—
“He fet representacions als pobles del País Valencià durant molts anys, però la relació s’ha trencat quan ha entrat el PP”
 —

Les artistes heu de prendre partit? No et seria més còmode estar en una posició neutral, sense qüestionar l’estatu quo?

Per a mi, no és una opció. Jo he actuat per a molta gent d’esquerres, però mai no he estat en cap formació política perquè no m’agrada la seua dinàmica. Jo vaig a la meua. Sóc molt independent, però prenent partit per allò que pense. Si

no fora aixina, no faria teatre. Jo crec que fa molta falta que trobem fórmules per parlar de tot el que passe. Parlar de tot açò és un material més divertit que parlar d’estupideses.

Quins monologuistes t’han inspirat?

El Rubianes és la meua debilitat i ningú no l’ha superat. Va deixar un buit molt important. Ací hi ha gent que treballa molt bé l’humor, però el que feia el Rubianes anava més enllà. És l’únic monologuista que m’ha fet pixar de riure tota l’estona; m’era igual el que digués. També em van influir molt Johnny Melville, Jango Edwards, els primers espectacles d’El Tricicle, Els Joglars —em sorprenia que ho fessen tot tan bé, la seua sàtira i la seua mala bava política— i Dario Fo, tot i que no l’he arribat a veure en directe.

I els monologuistes que surten a la tele?

A mi, Buenafuente m’agradava molt, el que no m’agrada són algunes de les seues últimes etapes. El Wyoming m’encanta i el Dani Mateo al Wyoming està molt bé, però el veig a *El club de la comedia* i no m’agrada. Després, hi ha mestres com Faemino y Cansado. En general, *El club de la comedia* i les Eves Haches no em fan riure. Perquè té este format americà i penses: “Hòstia, inventeu-vos una altra forma de contar les coses!”. A València, també passa. A València, hi ha una sèrie de còmics i de monologuistes que han agarrat este format i, al final, la fórmula s’ha desgastat. Als ianquis, en canvi, els va molt bé. Escoltes Robin Williams fent un monòleg i caus de cul.

A l’espectacle *Veríneu-ho* incloues algun gag sobre el resultat de les eleccions catalanes?

A mi, el que m’agrada és pensar en les coses que passen; hi penses i, de cop, et ve al cap alguna idea absurda. Com el que va passar amb la Verónica Marcos, eixa del PP que va dir: “¡Que nos quitan la paella!”. I em va venir al cap la imatge d’una fallera. I ací, si li peguem voltes, segur que nos surt alguna cosa de l’Artur Mas.

FOTOGRAFIES:
Luis Tato

Joves d'aquí, d'allà o d'enlloc

El jovent immigrant –literalment acabat d'arribar– o els fills i filles de famílies immigrades, se sentin d'aquí o d'allà, conviuen amb discriminacions que impedeixen la seva igualtat efectiva de drets i oportunitats. Tres iniciatives, en l'àmbit de l'activisme i de la recerca acadèmica, aposten per combatre les desigualtats que afecten aquest col·lectiu i per afavorir la seva mobilitat social.

Mar Carrera

quadernsdillarcrua@setmanaridirecta.info

Mohammed Adnan, nascut a Barcelona al 1980, és fill d'una de les parelles joves immigrades a Catalunya a finals dels 70. Una de les poques imatges que recorda de l'escola bressol és prou gràfica: un petit Mohammed envoltat de tres mestres que el criden davant d'un tros de pernil –perquè se'l mengi. Més tard, a classe de primària, Adnan recorda: “La gent m'exigia que fos català, espanyol o àrab”. Fart de preguntes, va ordinar un pla amb el seu oncle: diria que la seva mare, embarassada d'ell a l'avió en direcció Catalunya, va donar a llum durant el trajecte, “entre l'Estat espanyol i el Marroc, en un tros de mar que no és de ningú”. D'aquesta manera, va poder evitar un temps les burlas i els reclams perquè es posicionés. “Jo no exigeixo a ningú la seva identitat”, matisa un Adnan ben diferent, ara convertit en pare i tallerista en l'àmbit de la salut mental. A través del rap, abans a l'antic grup Azsma i ara a Pinan 450, Adnan ha seguit un procés personal de creixement i superació del passat per “treure tota la merda”, assegura. És un dels joves participants a la clausura del projecte Youthme que es va celebrar la setmana passada, durant la qual es va

SOS Racisme impulsa unes jornades per a joves, anomenades Laboratori Antiracista; la Fundació Pere Tarrés acaba de tancar un projecte europeu, anomenat Youthme, per evitar l'exclusió social del jovent immigrant mitjançant la creació audiovisual, i finalment, el grup GEDIME està endegant una recerca sobre els fills i les filles de famílies immigrades a Catalunya.

–
Les discriminacions també afecten les mal anomenades segones generacions de la immigració, els fills i les filles de famílies immigrades

– donar veu a joves, com l'educador Miquel Lara, que coneixen de primera mà la superació d'un període de dificultat (resiliència) i ara són exemple per a altres persones. El projecte Youthme és una iniciativa impulsada per la Fundació Pere Tarrés amb finançament europeu del programa Daphne i amb la participació d'associacions de França, Grècia, Itàlia i Romania i la col·laboració d'entitats catalanes que treballen amb joves.

Youthme ha estudiat les vies d'encaix de la població adolescent i jove immigrada a diversos països europeus analitzant la inclusió social i detectant factors que afavoreixen la suposada integració del jovent. Durant el procés, que ha durat dos anys, s'han format una seixantena de joves com a agents de canvi o *crossworkers*, persones que, després d'haver superat una situació social difícil, acompanyen altra gent que ho requereix. La producció audiovisual ha estat una eina central. De fet, es van fer tallers d'apoderament adreçats a 180 joves adolescents immigrades en risc d'exclusió social a Europa, a partir de les tècniques del vídeo social participatiu. A Catalunya, el resultat han estat cinc documentals socials elaborats per joves. Un d'ells, *El poder dels joves*, va ser escrit i rodats per deu joves del Grup Casal Jove Atlas del Casal dels Infants per a l'Acció Social als barris, un treball on els nois i noies interpretaven situacions

Un moment del rodatge a Salt d'un dels documentals del projecte Youthme

– Pàivi Garriga

quotidianes de discriminació viscudes per ells mateixos: dues noies negres tractades de prostitutes als carrers del Raval, un jove treballador d'una botiga de queviures pakistanesa multat per un inspector desagradable o dos nois aturats per la policia de paísà, que els demana la documentació.

Aquest jovent és destí de discriminacions que impedeixen la igualtat efectiva de drets i oportunitats. No només es tracta de les joves que han arribat a l'Estat espanyol des de fa molt poc, que aterren a les anomenades *aules d'acollida* dels centres educatius catalans o arriben al mercat laboral. Les discriminacions també afecten les mal anomenades *segones generacions* de la immigració, els fills i les filles de famílies immigrades. El sociòleg Iñaki G. Borrego es queixa que, en anomenar-los *segona generació*, se'ls fa heretar la condició d'immigrants, es defineix un grup de persones a partir d'una acció, amb un concepte difús i impre-

cs, sense tenir en compte que poden haver nascut al país receptor –o, si més no, haver-hi crescut– i s'han educat en la societat que els ha acollit.

Realitat ficcionada

Els documentals de les joves del Youthme no estan allunyats de la realitat. Oumar, que viu al Maresme, va patir una discriminació per part d'un company de feina que es va ficar amb el seu color de pell. Per evitar que es tornés a produir, va decidir contactar amb l'associació SOS Racisme Catalunya, que, a banda de seguir el cas jurídicament, li va proposar que expliqués la seva experiència a d'altres joves. Així doncs, es va convertir en un dels participants de les jornades per a joves del Laboratori Antiracista 2012, una iniciativa impulsada cada any per l'associació amb l'objectiu de combatre el racisme que afecta el jovent de tots els orígens i les ètnies i també els fills i les filles de famílies immigrades. Aquestes jorna-

Jornades per a joves del Laboratori Antiracista 2012, a l'Espai Jove Boca Nord d'Horta

Jose Peñín

des s'organitzen des de l'any 2005 (amb el nom de Laboratori Antiracista des de 2007) i, en un inici, mobilitzaven joves d'arreu de Catalunya i se celebraven a espais que permetien que les participants visquessin durant uns dies, cosa que afavoria l'intercanvi d'experiències; les darreres edicions, però, s'han centrat a mobilitzar el teixit juvenil vinculat a associacions interculturals d'un districte de Barcelona.

Com afecta el racisme a les joves?

A l'edició de 2012, es va formar un grup d'entitats impulsores d'Horta-Guinardó, tant juvenils com culturals, encarregades de dissenyar el programa d'activitats: el Consell de la Joventut d'Horta-Guinardó, el Punt7, Boca Ràdio, l'esplai Isard i els Punts Jip. El procés va culminar els dies 16 i 17 de novembre amb la celebració de les jornades del Laboratori Antiracista 2012 a l'Espai Jove Boca Nord, sota el lema *Com el racisme afecta els i les joves?* Al primer bloc d'activitats amb rerefons antiracista, es va convidar el jovent participant als tallers de teatre de l'oprimit, de grafit i plantilles, de ràdio i televisió i de rap antiracista.

Una vuitantena de joves dels esplais IFN, Aguiluchos, SFX, Xangó, Makenko, Agrupament Escolta Perot Guinarda, Torxa i Isard-Flor de Neu, a més del CRAE Joan Torras, van participar a les activitats. El bloc de l'assemblea-debat, que es va fer després dels tallers, va ser l'espai per treballar explícitament algun tema relacionat amb el racisme. Si l'any 2011 es va preguntar a sis joves

que havien arribat a Catalunya de petites o ja hi van néixer que parlessin sobre identitats, enguany es van treballar directament algunes discriminacions patides pel jovent. El focus no eren necessàriament els fills i filles de la immigració, sinó directament joves que fa pocs anys que són a Catalunya. A més d'Oumar, Willy va descriure l'assetjament policial que pateix un grup de músics africans a una casa ocupada del Poblenou; finalment, Juana Iris, d'origen llatinoamericà, va recordar que, un dia, dins el metro de Barcelona, unes dones van començar a increpar-la a ella i a la seva filla, fins al punt que la gent del vagó va acabar demanant a les sen-

“Hi ha una falta de formació i informació real sobre el racisme”

yores que abandonessin aquell transport públic. Després d'un treball en petits grups per analitzar en quin context es donen més sovint les discriminacions racistes, les joves van fer diverses reflexions i propostes, algunes de les quals serviran com a full de ruta per als pròxims mesos; com ara: “No a la segregació com a mitjà per mantenir la diferència entre la majoria i la minoria”; “Hi ha una falta de formació i informació real sobre el racisme”, i “Cal que ens obrim una mica a tota la gent del barri, sigui de la classe social que sigui o de l'origen que sigui”.

La fal·làcia de la integració

Lara Delgado i Mar Carrera

Demandar als fills i les filles de famílies immigrades que s'integrin quan porten tota la vida aquí és absurd. És una de les reflexions que van sortir a les jornades que, sota el títol Joves d'origen immigrant. Reptes per a la gestió de la interculturalitat i la cohesió social, va organitzar el Grup d'Estudis d'Immigració i Minories Ètniques (GED-IME) de la UAB a Barcelona els dies 11 i 12 de desembre. El professorat que treballa en la matèria a escala internacional va intercanviar experiències i reflexions en el marc d'una recerca que s'ha impulsat per tal d'afavorir iniciatives encaminades a evitar l'exclusió d'aquest jovent.

“Per què, si nosaltres tenim diverses identitats, ells no poden ser persones marroquines i catalanes a la vegada?”, va llançar un dels ponents. L'escola, es va argumentar, no sempre reconeix el capital social i cultural d'aquest col·lectiu. El professor de Sociologia Alejandro Portes, present a les jornades, va analitzar el fet que, sovint, les expectatives dels pares i mares en relació a la societat receptora són molt més grans que els de les filles i els fills. A més, el nivell educatiu d'aquests pares i mares modela l'estructura familiar i la trajectòria de les filles; la implicació parental, com a estudiant i com a

persona, també afecta el rendiment dels fills i les filles.

Des del punt de vista social, la identitat dels pares i mares d'aquest jovent és objecte de debat en la societat local, fet que té un impacte, com recorda la pedagoga Inés Massot. La família, apunta l'experta, exerceix una doble pressió: espera que els fills i les filles s'integrin a la societat receptora, però també que adoptin la cultura d'origen. En alguns casos, les famílies poden percebre com un fracàs que els seus fills i filles adoptin completament els nous elements culturals. Un fet indiscutible és que són joves “revitalitzadors culturals”, persones portadores de competències lingüístiques i codis diversos, nois i noies amb una gran adaptabilitat, hi afegeix Massot, una habilitat important per a la seva integració social, econòmica i política. Una adaptació que, sovint, està condicionada per la impossibilitat d'exercir els seus drets polítics, des del punt de vista normatiu, un aspecte de l'anomenat racisme institucional. L'accés a l'educació i al món laboral en plena igualtat és i serà un dels reptes per afavorir la mobilitat social d'aquestes joves, per garantir que, prenguin el camí que prenguin, malgrat se sentin joves d'aquí o d'allà (o les dues coses a la vegada), mai no esdevinguin “joves d'enlloc”.

De dol, però no soles. Seguim amb la Consol

FOTOGRAFIA: Glòria Roig

Consol Casals Genover va ser una d'aquelles dones que lluiten tota la vida, de les imprescindibles. Afectuosa, corajosa, alegre, coherent, serena, humil, valenta, oberta, compromesa, col·lectiva, pacient, rebel, revolucionària, somniadora, lluitadora, desobedient, tendra, còmplice, tossuda, íntegra, racional, personal, descarada, forta, curadora, científica, professora, artista, desvergonyida, creativa, insubmissa, irreverent, feminista, indignada... ens va llegar un referent bastit amb la tenacitat del dia a dia, lluny dels relats grandiloqüents de gestes glorioses. I mira si en tenia: Bandera Roja, Nacionalistes d'Esquerra, Coordinadora Feminista de Catalunya, Ca la Dona, Dones Antimilitaristes, Entrepobles, ateneus Soroll i Poca Broma, Dones x Dones, Assembla Bolivariana, Feministes Indignades... una memòria viva de la

nostra història recent encarnada en un somriure. Independentista, internacionalista, pacifista, ecologista, feminista i anticapitalista, nexa entre espais i generacions. Va plantar cara al càncer com a la resta d'injustícies: amb dignitat, al carrer, posant el cos: a la plaça de Catalunya el 15-M, rodejant el Parlament per aturar les retallades, a Mordor-La Caixa per assenyalar els culpables de l'estafa. Quan no podia, li d'úiem el carrer a l'hospital: la missa pecadora de la Mercè, el piquet feminista de la vaga general del 25-N, la vaga de fam de Telefònica... i ens va donar una lliçó de vida i de lluita a cada instant. Consol, t'estimem: seràs amb nosaltres –l'ona llarga del feminisme que apagarà la flama del militarisme– a cada pancarta, acció i mobilització, per una pau i una justícia que siguin les nostres.

Feministes indignades i Dones per dones

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

INTERNET

Un projecte de llei del govern britànic amenaça la privacitat

El 10 de desembre, una comissió de diputats i diputades del Parlament britànic va caracteritzar un esborrany de llei presentat pel Home Secretary (equivalent a ministre d'Interior) sota el nom *Draft Communications Data Bill* com un atac a la privacitat de les persones. El Sindicat de Periodistes Britànic (NUJ) en les seves sigles en anglès s'ha afegit a aquestes crítiques i ha titllat el projecte de llei d'atac a la manera de treballar de les periodistes respecte a la confidencialitat de les seves fonts d'informació.

Segons l'esborrany, presentat a la comissió parlamentària el mes de juny d'enguany, el govern podria

ordenar a qualsevol empresa que tracti dades personals en qualsevol format electrònic -això inclouria empreses com Facebook, Google o qualsevol proveïdora de serveis d'Internet- que emmagatzemés tota la informació de les seves usuàries. Aquesta informació pot incloure les visites i les recerques web, els missatges privats enviats mitjançant xarxes socials i, fins i tot, els vídeos en xarxa que s'utilitzen. Segons el projecte de llei, les forces d'ordre públic britàniques podrien tenir potestat per accedir a aquestes bases de dades i creuar-les entre si mitjançant programes que gestionarien aquestes dades, amb l'objectiu de revelar les comunicacions i els

vincles de les persones que proveeixen fonts d'informació a les treballadores de la premsa. El fet que es deixi sense efectivitat la protecció de la confidencialitat de les fonts periodístiques ha estat criticat durament per la secretària general del

NUJ, Michelle Stanistreet, que ho considera "una amenaça a la llibertat de premsa".

La presentació d'aquest projecte de llei va coincidir amb el compliment del primer any del tancament del periòdic dominical *News of the*

World per part de l'empresa editora, News International (propietat del magnat Rupert Murdoch). El tancament va ser forçat per diversos casos de suplantació de personalitat i punxades de telèfon per part d'aquest dominical de caire conservador i sensacionalista. Tot i que el NUJ, majoritari dins el sector dels mitjans de comunicació, demana l'aprovació d'un codi de conducta que contempli l'objecció de consciència, és a dir, la negativa a acatar ordres que vagin contra l'ètica periodística, el govern conservador-liberal ha preferit legislar per retallar el dret a la privacitat i el deure dels mitjans de comunicació de protegir les seves fonts. RAMON SAMBLAS

INTERNET

#Cooperiodisme, el periodisme a debat

Actualment, les xarxes socials són un espai privilegiat de debat i informació. A través d'elles, les usuàries no només consumeixen, sinó que participen de la comunicació: il·legixen, escriuen, reflexionen, opinen i intercanvien impressions. El model comunicatiu ha canviat: estem davant d'un sistema cada cop més participatiu i bidireccional, en què les periodistes han perdut l'hegemonia i la ciutadania ha guanyat protagonisme. En un moment en què -segons

dades de l'últim Baròmetre de la Comunicació de Catalunya- el consum dels *media* es considera "d'alta intensitat", repensar la comunicació és un exercici obligat entre les professionals, al qual se suma el públic lector de manera voluntària. Per això, aquests dies, Twitter acull un debat molt interessant sobre el futur de la comunicació i el paper que hi té el periodisme. Les twittaires utilitzen l'etiqueta #cooperiodisme per abocar les seves reflexions sobre el tema.

La usuària @idelfonsa opina que el periodisme ciutadà aporta nous punts de vista i interessos a la realitat i, a més, dóna suport social al periodisme. Des de la banda del periodisme professional, @jguallar subratlla que, per a les empreses periodístiques, és clau saber combinar bé la part professional i la part social i proposa una possible fórmula per aquest cooperiodisme: redacció pròpia + usuàries. Una fórmula que @txucruz s'anima a matisar: "El context

serà del periodismo: cómo, por qué. Lo inmediato será del ciudadano: qué, quién, dónde, cuándo...".

"El ciutadà ja és actiu i independent en la construcció de l'agenda pública, és feina dels periodistes reconstruir el seu lloc", piula l'usuària @paullop per cridar l'atenció sobre la responsabilitat de les professionals en el nou model de comunicació. D'altra banda i fent referència a la llibertat d'informació a les xarxes, de la mà de @martapulgar, llegim que el cooperiodisme pot ser l'oportunitat de netejar un escenari de mitjans "controlats" per entrar a l'era de la intel·ligència col·lectiva. I

per acabar, ens fixem en el to positiu i encoratjador que aporta a @estermico al debat amb aquest tweet: "El periodisme està al servei de la societat i, ara, aquesta s'expressa a través dels nous canals i mitjans. Aprofitem-ho per millorar!".

El debat continua obert i les possibilitats d'aquest nou model de periodisme estan llestes per ser explorades. Ara, que s'aprofitin les diverses opcions per construir un nou model de periodisme al gust i per al benefici de la societat depèn de la voluntat de les professionals i de l'actitud de la ciutadania. MARTA PALAU ALBA

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Denia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpirtu.

COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC
a PERSONES i entitats
d'economia SOCIAL
www.cronda.coop

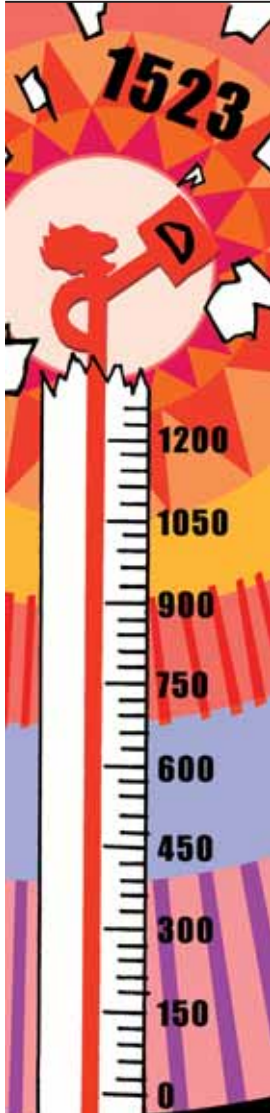
pobleviu.cat
El portal
dels moviments
socials del Camp
www.pobleviu.cat

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

ger
entitat cultural i esportiva
Tlf. 93 896 1200
gerxentitatger.cat
www.entitatger.cat
Ribes (Garraf)

Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants,
al servei
de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestrebll.coop

, espai directa

HEM REBENTAT EL SUBSCRIPTÒMETRE!

L'objectiu de les 1.500 subscripcions el vam fixar l'any 2005. En aquell temps, la DIRECTA érem unes vint o trenta persones. Algú va fer un pressupost casolà, d'on va sortir la xifra de les 1.500 subscripcions per a la sostenibilitat econòmica del projecte. Ara, set anys després, ho hem aconseguit, per fi. Sabem que hem fet moltes coses bé, però també sabem que les podíem haver fet molt millor. L'experiència ens ha mostrat que no s'ha de tenir por d'engegar projectes que semblin impossibles si la idea és bona. I també que cal no desesperar i que la perseverança és una de les nostres principals virtuts. D'altra banda, l'èxit de l'actual campanya de subscripcions es deu, en bona part, al treball acumulat durant aquests set anys. Els mateixos motius que han fet que ara ja no siguem vint o trenta, sinó 200, són els que estan fent que les coses vagin millor: som moltes, hem après molt, podem fer moltes coses i les estem fent prou bé. Moltes felicitats, moltes gràcies i molts ànims a les 200 col·laboradores i a les més de 1.500 subscriptores que feu possible aquest projecte. Finalment, assolit l'objectiu de les 1.500, haurem de marcar noves fites. Que ningú no s'espanti si triguem més del que voldríem per aconseguir-les. Pensem-les bé i posem-nos-hi. Juntes ho podem tot!

MANUEL CLAVERO

D ANY NOU, NOVES ALTERNATIVES
REGALA LA DIRECTA
 i fes que el teu regal duri tot l'any
www.setmanaridirecta.info/subscriure 661 493 117

· PUNTS DE VENDA

BARCELONA, GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Casal de Barri de Prosperitat · Plaça Àngel Pestaña s/n | Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Espai Icària · Arc de Sant Cristòfol, 11-23 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15 | Koiton club · Rossend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GAVA:** Art Voltaic · Sant Joan, 1. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Can Ramon · Baixada de la Trinitat 5 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Llibreria Drac · Ferran Puig 38. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Llibreria Índia · Jacint Verdaguer, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona, La Kreperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** La Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jorret · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TARRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 16 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrielló, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

"Regala ecosols" és una campanya per promoure que, aquestes festes, les persones facin un obsequi original, un regal solidari, alternatiu i de consum responsable: comprar ecosols i regalar-los. Amb ells, qui els rep podrà adquirir productes i serveis de l'economia solidària, els que apareixen al portal WWW.MERCATSOCIAL.CAT. La Xarxa d'Economia Solidària (XES) ha iniciat la promoció d'aquesta moneda social: WWW.XES.CAT

WWW.REGALAECSOLS.ORG
www.facebook.com/regalaeconsols
 @regalaeconsols – mercatecosol@xes.cat
 #regalaeconsols – #ecosolsaquisi

**AQUESTES FESTES
 REGALA ECOSOLS!**

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

LA XINA · PARLEM AMB CARLOS IGLESIAS, ADVOCAT DE LA QUERRELLA PER GENOCIDI CONTRA CINC DIRIGENTS DEL PARTIT COMUNISTA XINÈS

“La repressió contra Falun Gong és el genocidi més important de la humanitat”

Més de 10.000 practicants de Falun Gong –una art espiritual similar al tai-txi– es van dirigir a l'Oficina d'Apel·lacions del Consell d'Estat, a Pequín, el 25 d'abril de 1999. Reclamaven l'alliberament de les persones practicants d'aquesta meditació que havien estat arrestades a la ciutat de Tianjin el dia anterior. Així va començar un període de repressió molt dura que ha continuat fins avui. El Partit Comunista Xinès (PCX), davant l'aparent amenaça que significava aquesta pràctica espiritual seguida per milions de persones, la va prohibir i en va perseguir les seguidores. El PCX, aleshores encapçalat per Jiang Zemin, va sotmetre les practicants a camps de treball forçat i va torturar la gent que –convertida en dissident– no se'n volia desvincular. El PCX està acusat per diverses organitzacions, com Amnistia Internacional, de comercialitzar amb els òrgans de les detingudes. La ràtzia contra practicants de Falun Gong és considerada per molta gent, entre ella Carlos Iglesias, com “el genocidi més important que ha conegut la humanitat”. Iglesias exerceix d'advocat a Madrid i, l'any 2003, va portar el cas del Falun Gong a l'Audiència Nacional per primera vegada a l'Estat espanyol. Avui, el cas contra l'expresident de la Xina encara està obert.

Rubén Escobar Capilla
Barcelona

Quan va sentir a parlar per primera vegada de Falun Gong?

Va ser el novembre de 2002, a la Fira Biocultura de Madrid. Per mi, era difícil d'entendre que poguessin perseguir milions de persones a causa d'una pràctica espiritual com el Falun Gong. Però em vaig adonar que, darrere de la persecució, hi havia un règim dictatorial que, en la seva essència, té una por terrible de qualsevol moviment que no segueixi les directrius que mana la dictadura. Abans de la per-

“El Falun Gong va passar de ser elogiat i premiat pel Ministeri de Salut xinès a ser perseguit”

secució, als matins, els parcs de la Xina estaven plens de practicants de Falun Gong. Però, Jiang Zemin, president xinès entre 1989 i 2003, va convèncer el Politburó que no es podia permetre que hi hagués tanta gent fora de control. Jiang va donar tres instruccions: “Difameu-

los, arruïneu-los econòmicament i elimineu-los físicament”. Així, el Falun Gong va passar de ser elogiat i premiat pel Ministeri de Salut del PCX el 1993 a ser perseguit. En set anys, el nombre de practicants va arribar a situar-se entre els 70 i els 100 milions de persones arreu del món. Quan em vaig adonar d'això, ja hi havia més advocats internacionals que n'estaven al corrent i s'estaven començant a posar querelles per genocidi a diferents llocs del món.

Van tenir dificultats, a nivell jurídic, per portar el cas a l'Audiència Nacional?

Les dificultats que implica querellar-se contra els màxims dirigents, tot i que Jiang Zemin ja havia cedit la presidència de la Xina a Hu Jintao quan vam querellar-nos. A l'Estat espanyol, existeix la independència judicial, però no és una situació còmode perquè estàs presentant una querella contra els màxims representats d'un país que viu en una dictadura.

Qui va presentar la querella?

Van ser quinze querellants, entre elles, víctimes i familiars que van signar l'apoderament perquè es pogués interposar la querella. Els testimonis van ser enviats a l'Audiència Nacional, on van evidenciar la situació que s'està vivint a la Xina. Però no només es va interposar aquesta querella l'any 2003, sinó que s'han interposat diferents

demandes successivament. En total, hi ha cinc dirigents del PCX amb querelles: Jiang Zemin, Luo Gan, Bo Xilai, Jia Qinglin i Wu Wanzheng. Les demandes que es van presentar, però, van ser rebutjades pel jutjat d'instrucció corresponent perquè deia que no era competència de l'Estat espanyol i que cap de les persones querellants era espanyola. Ho vam apel·lar, vam recórrer

“Hem demanat un interrogatori via diplomàtica als querellats de la Xina, però, òbviament, ells s'hi han negat”

a la sala del penal de l'Audiència Nacional i també es va desestimar. Finalment, vam arribar al Tribunal Suprem i al Tribunal Constitucional i aquí es va admetre la competència de l'Estat. Per tant, es va ordenar la tramitació de les querelles al jutjat d'origen.

Ara mateix, són al Jutjat Central d'Instrucció Número 2 de l'Audiència Nacional.

Però, tiraran mai endavant?

Estan totalment vives. No solament han passat per un procés d'investigació estricta, sinó que s'ha incoat sumari i, en aquests moments, encara està obert. Lògicament, està pendent d'avenç perquè, a l'Estat espanyol, està prohibit el jutjament *in absentia* (si no hi són presents les querellats no es pot celebrar el judici). Nosaltres hem demanat un interrogatori via diplomàtica als querellats de la Xina, però, òbviament, ells han contestat negativament. Recentment, s'han demanat totes les proves que hem fet servir en els diferents moments processals (informes d'Amnistia Internacional, de Human Rights Watch, de la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides, declaracions de testimonis i de víctimes...).

La comunitat internacional s'ha pronunciat al respecte?

La comunitat internacional coneix el cas gràcies a la informació que arriba de les víctimes o de les organitzacions de drets humans. El

problema és que el Partit Comunista està fent pressió a través del seu poder econòmic perquè les economies occidentals silenciïn els crims. És lamentable, però hi ha interessos econòmics enormes al darrere. La política que segueix el PCX a les reunions bilaterals amb els diferents països, amb el Parlament Europeu i amb els EUA, és de doble raser: parlarem de qüestions

“El Partit Comunista Xinès està fent pressió perquè les economies occidentals silenciïn els seus crims”

econòmiques, però vosaltres silenciïu els temes de drets humans. A més, la Xina té dret de vet al Consell de Seguretat de les Nacions Unides des de la fi de la Segona Guerra Mundial i, per tant, és impossible que hi prosperi cap moció sobre el tema.

ARXIU

, roda el món

MAGRIB · EL POBLE TUNISIÀ CONTINUA RECLAMANT ELS SEUS DRETS DOS ANYS DESPRÉS DE LA CAIGUDA DE BEN ALI

Tunísia, les claus de la revolta

Mireia Termes
Tunísia

El poble vol enderrocar el règim, aquest era un dels lemes que es van sentir durant les revoltes a Tunísia. El 17 de desembre de 2010, Mohammed Bouazizi es va immolar com a protesta per la situació social i econòmica que vivia el país. Aquest acte va despertar la societat civil tunisiana i, de seguida, les manifestacions es van generalitzar arreu del país; fins i tot van traspasar les fronteres i van contagiar la revolta a d'altres països del món àrab.

Avui, dos anys després d'aquells fets, la gent continua sortint al carrer repetint la frase emblemàtica de la revolta, però, aquest cop, dirigida al govern actual. La població tunisiana creu que ha canviat ben poca cosa amb la caiguda del règim de Ben Ali i que, per tant, la revolta no ha acabat. Però, quines són les claus que han portat a aquest aixecament de la població?

Situació econòmica

La població tunisiana és majoritàriament jove, amb un 55% de menors de 25 anys. L'obligatorietat d'estudiar fa que hi hagi un nombre molt elevat de persones llicenciades que no troben feina, cosa que provoca un atur estructural que, abans de la revolta, arribava al 14%. L'economia tunisiana es basa en dos sectors principals, el turisme i l'agricultura, que s'han vist afectats per la inestabilitat que viu el país. Actualment, l'atur ha augmentat i el jovent continua sense tenir perspectives de futur. A més, l'augment continu dels preus dels aliments i dels recursos energètics fa que el dia a dia sigui difícil i porta a un empobriment de la població cada vegada més accentuat.

El model econòmic neoliberal aplicat des de l'època benalista ha causat una sobreexplotació i una

precarització de la classe obrera, fet que ha empobrit la població i ha creat grans desigualtats entre les zones rurals i urbanes. Un dels reclams de les revoltes és el canvi de model econòmic per acabar amb aquestes desigualtats.

Situació política

El 14 de gener de 2011, després de 23 anys al poder, Zine al-Abidine Ben Ali es va veure forçat a abandonar el govern i fugir a l'Aràbia Saudita. S'havia aconseguit fer caure el règim, basat en un estat policial i corrupte, i s'iniciava el procés de transició cap a la democràcia. El govern provisional de transició havia de convocar eleccions en un termini de 60 dies tot i que, finalment, es van celebrar el 23 d'octubre de 2011. Per primera vegada, els partits polítics que havien estat il·legals podien concórrer als comicis i també les noves formacions

polítiques creades després de la caiguda del règim. Fins aleshores, les eleccions s'havien celebrat sota el paraigua del partit únic de Ben Ali.

El resultat de les eleccions va ser la formació del govern de la

L'economia tunisiana es basa en el turisme i l'agricultura, dos sectors que s'han vist afectats per la inestabilitat que viu el país

troica format pel partit Ennahda (partit islamista), el Congrés per la República (laic de centre-esquerra) i Ettakatol (socialdemòcrata). L'ob-

jectiu d'aquest govern era la redacció d'una nova Constitució i la celebració d'eleccions a un any vista. Avui dia, només hi ha un esborrany de la Constitució i les reformes esperades no s'han dut a terme. Les noves eleccions encara no tenen data i el procés de transició es preveu llarg.

La llibertat d'expressió

El règim de Ben Ali destacava per la seva falta de llibertat d'expressió. El règim autoritari no permetia els partits polítics, que havien de viure en la clandestinitat o exiliats, la llibertat de premsa no existia i l'accés a Internet era limitat.

Essent una de les reivindicacions principals de la revolta, actualment, la diversitat de partits polítics està garantida, s'han creat mitjans de comunicació nous i l'accés a Internet ja no és tan limitat. Tot i que les xarxes socials i els

blocs a Internet van ser la base de la comunicació durant la revolta, encara no existeix una llibertat d'expressió plena, ja que hi ha certs temes -com la religió- que no es poden tocar. És per això que alguns mitjans recorren a l'autocensura per por de la repressió.

Zones rurals i urbanes

No és casual que la revolta s'iniciés a Sidi Bouzid, una ciutat situada a l'interior d'un país on el desequilibri entre les zones rurals i urbanes està molt accentuat. Les inversions estatals no són suficients en un país basat en l'agricultura.

Però no es pot entendre la revolta de 2010 sense tenir en compte la vaga de 2008 a la conca minera, que va ser reprimida brutalment. Aquesta zona depèn bàsicament de l'extracció de fosfat, que es du a terme amb molt pocs recursos i en unes condicions lamentables. L'em-

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

presa extractora -que era estatal- es va privatitzar, aconsellada pel Fons Monetari Internacional. D'aquesta manera i a causa de la mecanització del treball, la plantilla es va reduir considerablement.

No es pot entendre la revolta de 2010 sense tenir en compte la vaga de 2008 a la conca minera, que va ser reprimida brutalment

Tampoc no és casualitat que els darrers aixecaments a Tunísia hagin estat protagonitzats per la població de Siliana, una altra ciutat de l'interior del país. El 28 de novembre d'aquest any, la UGTT -el principal sindicat del país- va convocar una manifestació en contra del governador provincial per la manca d'inversions estatals. La manifestació va ser brutalment reprimida amb bales de plom i gas lacrimogen i va resultar en més de 300 persones ferides, dotze de les quals van perdre un ull. Aquestes manifestacions van desencadenar la convocatòria de vagues a diferents ciutats de Tunísia.

El paper de la dona

Històricament, la dona tunisiana ha gaudit d'una situació més bona en comparació amb la dels països veïns i de la zona. La dona pot participar en la vida política i sindical, l'índex d'alfabetització és elevat i existeix el dret al divorci i a l'avortament lliure. Tot i així, encara no gaudeix d'una igualtat plena respecte a l'home; és per això que, durant les revoltes, el paper de la dona va ser molt important per reclamar una millora de la seva situació.

Ara, el principal partit del govern és islamista i, dins el mateix partit, fins i tot hi ha debats sobre el tema. L'article 28 de la

nova Constitució va portar a debat la definició del rol de la dona respecte a l'home. Si bé en un inici s'havia proposat la definició de la complementarietat, després de diverses protestes de diferents sectors de la població, es va aconseguir definir-lo basant-se en la igualtat.

Els sectors islamistes

Ennahda, el principal partit del govern actual, es defineix com un partit islamista moderat. Tot i així, dins el mateix partit, hi ha sectors més radicals que es posicionen a favor de l'ús de la xaria -la llei islàmica- com a base normativa del país. Malgrat els debats interns, de moment, s'ha descartat l'aplicació d'aquesta legislació. En aquest sentit, Ennahda no va guanyar les eleccions pel seu caràcter islamista, sinó pel fet de ser un partit que havia lluitat activament contra el règim de Ben Ali i, després de la revolució, continuava simbolitzant aquesta lluita.

La UGTT s'està consolidant com la principal força de pressió i oposició al govern

Per altra banda, amb l'expansió de la llibertat d'expressió posterior a la caiguda del règim, els grups salafistes també han augmentat la seva presència.

Els sindicats

La Unió General de Treballadors de Tunísia (UGTT) és el sindicat més important i un dels principals agents de la revolta. Actualment, continua tenint aquest paper predominant de lluita, no només pels drets econòmics i de les classes treballadores, sinó també a nivell general. S'està consolidant com una força de pressió i oposició al govern, mentre s'evidencia la confrontació entre sectors laics i islamistes. Són rellevants els darrers esdeveniments

BJORN KIETZMANN

JACKY NAEGELEN

La caiguda de Ben Ali havia d'obrir la porta a unes reformes que no han arribat

LOUAFI LARBI

ocorreguts a principis de desembre, quan joves de la Lliga de Protecció de la Revolució -pròxima al partit Ennahda- van atacar un grup de sindicalistes mentre commemoraven el seixantè aniversari de l'assassinat del seu fundador. L'atac va ser una resposta a la convocatòria de vagues pels fets de Siliana i a les protestes contra el govern per l'incompliment de les promeses electorals. Els fets van desembocar en una proposta de vaga general a tot el país, que, finalment, va ser desconvocada gràcies als acords entre la UGTT i el govern.

Relacions internacionles

Durant l'època de Ben Ali, el règim tunisià -igual que els altres règims autoritaris de la zona- estava protegit pels països europeus, amb la idea de tenir la regió controlada davant una possible amenaça islamista. D'aquesta manera, la societat civil quedava silenciada i s'evitava un augment de les forces islamistes. Però la sorpresa va arribar quan la societat civil es va aixecar per reclamar millores socials i econòmiques sense tenir en compte la qüestió religiosa.

Per altra banda, el procés de liberalització que s'havia desenvolupat durant l'època de Ben Ali estava dictat pels Estats Units, la Unió Europea, l'FMI i el Banc Mundial, sense tenir en compte la democràcia o els drets humans. Actualment, l'acord d'associació entre la Unió Europea i Tunísia, en marxa des de 1998 i que té com a propòsit eliminar gradualment les barreres comercials amb la UE, augmentar el procés de privatització i intensificar la liberalització de l'economia per enfortir la inversió estrangera dels països occidentals, continua vigent.

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
REGIO 35 BARRIS - 08014 BCN - 93 298 99 47

Tu també pots escriure un relat antiautoritari!

7è Certamen de contes Anti-autoritaris "La Rosa dels Vents"

Terme de lliurament: Fins el 31 de gener de 2013

certamen.larosadelsvents.cat
www.negrestempestes.org

Caelowara

Filmació i edició de vídeos per a particulars, institucions i empreses

Mòbil: 628525032
caelowara@hotmail.com
www.caelowara.com

http://www.facebook.com/caelowara

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Cròniques des de la Zona Lliure

Per finalitzar aquest darrer número de la secció d'Expressions, hem cregut oportú retre un petit homenatge i, alhora, un comiat a una secció que ens deixa aquest any: la Zona Lliure. A partir de 2013 i coincidint amb el número 300 de la DIRECTA, iniciem una nova etapa del setmanari que també implica, a banda del redisseny, canvis en el contingut.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

La *Cantonada* és el nom que rebia aquesta secció a principis de 2010, quan es va començar a publicar dins la secció d'opinió de la publicació. Cap a finals d'aquell mateix any es va integrar com una part més a les pàgines de cultura. La Zona Lliure són dues columnes a través de les quals sis col·laboradores amb inquietuds molt marcades parlen sobre cinc temes concrets. Així doncs, acostuma a tenir un caràcter atemporal, tot i que sovint pot arribar a tocar l'actualitat, depenent de l'enfocament que li vol donar qui redacta.

Les temàtiques han tractat de gastronomia, amb *El Rebot*, que el Joan-Andreu Moll ha volgut tancar fent una picada

d'ullet a totes les àvies i a la seva gran saviesa sobre la quotidianitat; de tecnologies, amb el Daniel Martí (membre del col·lectiu GNU/Linux), que a través del *Codi Rebel* ens ha anat informant sobre els avenços i, sobretot, els

El Rebot, Cultura popular, Cossos i sexualitat, Codi Rebel i D'ahir per demà han nodrit la Zona Lliure

sistemes i el programari lliure que tenim a l'abast; de les nostres arrels, a través de l'espai de *Cultura popular*, on l'Ignasi Morgades ens ha anat explicant

diferents esdeveniments, balls, festes i també ha reflexionat –com és el cas d'aquest darrer escrit– sobre l'evolució de la tradició en l'era de la globalització; de *Cossos i sexualitat*, de la mà de l'Anna Salvía (amb la col·laboració de la Maria Oliveïlla), del Col·lectiu Nahia, un espai que ha intentat oferir punts de vista nous i alternatius sobre temes que, sovint, s'han etiquetat de tabús i que elles han tractat amb la naturalitat que es mereixen, i, per últim, d'història, amb la columna *D'ahir per demà*, on el Roger Costa que ens ha anat explicant esdeveniments històrics, alguns més allunyats de l'escena actual i d'altres molt relacionats amb la situació que ara ens toca viure, de fet, en aquest darrer text, precisament, explica com s'ha creat la DIRECTA i com ha arribat al present.

· ZONA LLIURE

CODI REBEL

Un altre boom en les tecnologies mòbils?

Daniel Martí

Qui ho hauria dit, fa només tres anys, que Android dominaria el mercat dels dispositius mòbils d'una manera tan sorprenent? Encara hauria estat més inhòspit pensar que aquest sistema duria Linux a les masses, així com un estàndard obert de cara al seu maquinari i programari. I aquí ens trobem ara, amb l'Open Handset Alliance oferint-nos un mercat certament millor que el que teníem abans, ja que ara podem gaudir de la informàtica mòbil lluny dels sistemes privatis de sempre.

Si bé aquest canvi es pot considerar un gran avenç, no podem oblidar que no representa al cent per cent el nostre objectiu final. Sí, Linux i Android són sistemes lliures en si, però gran part d'allò que els

envolta (sobretot aplicacions i serveis de Google) no compleix amb les nostres llibertats. I encara que fos així, gairebé tot el maquinari que trobem al carrer és poc útil sense l'ús de controladors de codi tancat. Encara s'ha de fer camí per arribar al telèfon intel·ligent lliure. Però si Google no té aquest objectiu dins els seus plans i altres projectes com Meego han fracassat, cap on hem de mirar?

Mozilla, la popular comunitat que desenvolupa el navegador web Firefox entre altres productes, es va pronunciar a mitjans de l'any passat per deixar ben clar que no estaven d'acord amb els estàndards per a mòbils presents. I van anunciar Firefox OS, un sistema operatiu per a dispositius mòbils nou i revolucionari. No és revolucionari només pel fet que no inclourà cap mena de

ZONA LLIURE

EL REBOST

A totes les àvies

Joan-Andreu Moll

Desembre fred i assolellat en un racó imprecís de la memòria. La mare i el pare són a la feina i, quan els germans ens llevem, l'àvia ja fa estona que feineja a la cuina. Ens espera amb l'esmorzar a taula, la llet amb cacau fumejant als gots de *nocilla* reutilitzats i les llesques de pa torrat llestes per untar. S'apropa a l'armariet que l'avi ha construït encastat a la paret aprofitant el queixal inutilitzable que es forma en una cantonada de la cuina i agafa un pot de confitura.

El rebost amaga el nostre petit tresor: lleixes i més lleixes de la melmelada de mères més fina i saborosa que mai haguem pogut somiar. Fa anys que la fem a mitges amb l'àvia, bé, de fet, és ella qui hi posa més hores -no us podeu arribar a imaginar el poc rendiment que té la móra quan n'has tret totes les llavors. Nosaltres en collim a cabassos, literalment, en combat desigual amb vespes antipàtiques i esbarzers esmolats que sempre causen alguna baixa i

l'àvia les cuina amb paciència inacabable -ha de remenar durant hores i hores perquè el sucre no s'enganxi i es cremi- i en fa confitura per tot l'any. Li encanta que ens agradi tant.

La vida i la felicitat s'escriuen amb la lletra imprecisa i preciosa dels quaderns de receptes de les nostres àvies

Els germans sabem que l'àvia coneix molts secrets fabulosos com el de les mères i que els guarda en una llibreta d'anells que ens sembla molt grossa i antiga, amb els fulls quadriculats, esgrogueïda pel pas del temps i els dits que repassen sovint les pàgines farcides de receptes. És cert que l'àvia no té una lletra tan bonica ni elegant

com la de la mare -tot just va poder anar un parell o tres d'anys a escola abans de començar a treballar a casa d'uns senyors del poble, quan encara no havia fet els nou anys-, però es fa de bon llegir, arrodonida i pausada com la dels quaderns de cal·ligrafia. Ho té tot al detall, des de com fer el pa o el iogurt -sense iogurtera, és clar-, tota mena de pastissos, conserves i una gran varietat de plats i remeis...

De ben segur que totes guardem entre cotons algun record semblant i, allà on diu àvia, hi podeu posar la mare, la tieta, la veïna... Elles eren les protagonistes dels nostres miracles quotidians, sempre amb la solució a mà pels petits i grans imprevistos: ara arreglaven la roba que heretàvem de cosins o germans, ens preparaven remeis infal·libles contra el refredat o ens desvetllaven amb un conte com albiraven el futur des de l'experiència -inabastable per nosaltres- de tots els seus anys... eren elles les que arribaven on l'economia magra de neveres semibuides dels primers vuitanta

feia curt i eren capaces de preparar el més deliciós dels àpats a partir de les engrunes de pa sec que emmagatzemaven amb paciència en un saquet de roba cosida a casa... I bé, avui que el Rebost s'acomiada com a secció d'aquesta DIRECTA que ha crescut i que és a punt de fer el canvi, volem retre un sentit homenatge a totes les àvies que han estat i que seran -i molt especialment a les que ja han marxat- i reivindicar, des d'aquestes línies, el llegat de vida i de saviesa que ens han fet arribar. El nostre desig és que aquesta secció sense gaires pretensions ens hagi ajudat a totes a valorar i gaudir de les coses senzilles que tenim a l'abast i que aquest gran monstre que es diu capitalisme i que ja devora, també, els racons de la memòria no ens ha sabut arrabassar, perquè la vida i la felicitat -tal com ens han demostrat les nostres àvies- no s'escriuen amb els neons lluminosos que ens ven la societat de consum, sinó amb la lletra imprecisa i preciosa dels quaderns de receptes de les nostres àvies. Salut i revolució.

tecnologia tancada, sinó perquè serà un dels primers sistemes -i més prometedors- que funcionarà tot amb HTML5.

La irrupció de l'HTML 5

Però l'HTML no s'utilitza per navegar per Internet? Exactament! El nou sistema es comportarà d'una manera similar a un gran navegador web, similar al Gecko que conté Firefox. Així doncs, a part del sistema base en C++, totes les aplicacions que hi podrem tenir seran, essencialment, pàgines web. Això significa que, per una banda, les diferències entre la xarxa i el sistema serien mínimes; un gran avantatge per a la integració amb les xarxes socials i altres serveis que tothom utilitza en el seu dia a dia. I per l'altra, s'iniciaria una nova etapa dins el món de les aplicacions i jocs per a terminals mòbils.

Fins ara, per fer una aplicació que funcionés en tots els dispositius Android, iPhone i Blackberry (entre altres), calia escriure aplicacions en llenguatges diferents i amb jocs d'eines específics a cada sistema. Això comporta que moltes aplicacions estiguin disponibles només per a una sèrie de dispositius, o que empreses es deixin una fortuna en mantenir en paral·lel totes aquestes versions. Amb l'estàndard del sistema operatiu mòbil amb HTML5, qualsevol aplicació podrà ser escrita en HTML5, CSS i Javascript, és a dir, com qualsevol pàgina web actual. I, amb molt menys esforç que fins ara, aquest codi es podrà reutilitzar per a altres sistemes mòbils similars, si és que cal fer-hi cap modificació.

Hi ha feina per endavant i caldrà fer front a Android, però el canvi és inevitable

S'ha titllat la gent de Mozilla de visionària i d'idealista pel seu nou projecte. Un servidor prefereix qualificar-lo d'ambiciós, però noble. Hi ha feina per endavant i caldrà fer front a Android, però el canvi és inevitable. A més, tampoc estem parlant d'un futur llunyà; algunes companyies telefòniques espanyoles ja han anunciat plans per portar dispositius amb Firefox OS cap aquí durant el proper any. Heus aquí el futur del mòbil lliure!

expressions

. ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

ALBERT GARCIA

El canvi social i el combat de les idees en la cultura popular

Ignasi Morgades Gutiérrez

Fa diversos anys que observem l'impuls de formes molt variades de cultura popular, de l'ascens del món casteller a la recuperació de llavors o tècniques agrícoles, dels balls de bastons a l'extensió dels ateneus o la recuperació de la gastronomia. Però, quins són els motius d'aquest procés de recuperació que no és exclusiu només de casa nostra?

Constantment, les intel·lectuals de tertúlia televisiva s'omplen la boca amb l'anomenada crisi de valors, una fractura amb la manera de funcionar del passat que, si bé és cert que manifesta alguns aspectes negatius, no deixa de ser reflex d'un canvi més profund, la devaluació dels valors dominants i l'obertura a noves hegemonies.

La reconfiguració econòmica i social actual està alterant tot el conjunt de creences i certeses que teníem sobre el món. En definitiva, això és la cultura popular, un corpus dinàmic i complex, a vegades anacrònic i no sempre coherent en contraposició al discurs oficial. Una narració de la realitat a partir de l'experiència col·lectiva, de les particularitats i la continuïtat temporal, expressió

dels interessos de sectors socials diversos. Les sàtires polítiques de les tires còmiques, les falles o el carnaval són una mostra de la confrontació latent davant l'aparent consens social que, fins ara, s'escenificava al carrer i que la crua realitat torna a posar de manifest, ja que no es tracta d'un

La revalorització d'elements tradicionals és una mostra de la construcció de contrahegemonies

fenomen nou. La visualització del conflicte social constata la fi de l'adhesió d'amplis sectors populars a les idees dominants i l'actual revalorització d'elements tradicionals és una mostra de la construcció de contrahegemonies davant la uniformització cultural de la globalització.

En contra de visions excessivament mecanicistes, la lluita pel poder en una societat no es juga únicament en el camp econòmic -d'altra banda essencial-, sinó també en el consens generat a

través de les idees, actualment difós pels grans mitjans de masses com el cinema, les sèries de televisió, la música pop o els grans esdeveniments esportius. Elements atractius i revestits d'una capa d'aparent neutralitat, però capaços d'alterar la nostra percepció sobre la realitat o de canviar les dimensions festives autòctones. La pròpia existència d'una cultura popular contraposada a una cultura d'elit és la manifestació essencial de la diferència social i del conflicte immanent que, per ara, és lluny d'arribar al final.

En aquest combat de les idees, a més del folklore que dona una dimensió localista o identitària, les institucions educatives -formals i no formals-, les publicacions crítiques com aquest setmanari, les associacions de recuperació de la memòria històrica, les cooperatives de treball i consum o les associacions veïnals, entre molts d'altres, són elements clau en la construcció d'una cultura popular on els nous valors i significats esdevinguin predominants. En la societat futura, la subalternitat ha de tendir a desaparèixer perquè la cultura popular acabi perdent el cognom per esdevenir, simplement, cultura.

. ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Una història recent

Roger Costa Puyal

L'any 1996 va tenir lloc el boom de l'okupació a l'àrea metropolitana de Barcelona. Fins llavors, les okupacions es podien comptar amb els dits de les mans. El mes de març es van okupar l'Hamsa a Sants i el Cine Princesa a la Via Laietana, al bell mig de la Barcelona postolímpica. Aquests dos espais van trencar el silenci mediàtic i la pràctica de l'okupació es va estendre. L'èxit va ser més que notable, el nombre d'okupacions va créixer de manera exponencial. Pràcticament cada barri i cada poble ha tingut el seu Centre Social Okupat. Aquests espais han esdevingut viviers d'iniciatives, projectes, col·lectius i lluites... amb més o menys èxit, depenent de cada cas i de cada circumstància.

Una de les iniciatives que van sorgir als centres socials okupats van ser els butlletins de contrainformació locals; fotocopiats, assemblaris i autogestionats. Es tractava de contrarestar les informacions tergiversades sobre l'okupació que apareixien als *mass media* i de combatre la seva estratègia d'invisibilització de les lluites socials. L'any 1998 va néixer *La Burxa*, butlletí de contrainformació del barri de Sants que es feia -i es fa - a Can Vies. L'any 1999 va néixer *Barrio* -a la Trinitat Vella- i l'any

següent *Masala* -a Ciutat Vella-, que també continuen existint. Molts altres van néixer i van desaparèixer: *El Borinot* (a Gràcia), *el Xibarrí* (a Sant Andreu de Palomar), *La Destraleta* (a Cornellà de Llobregat), *l'Info-blokes* (a Bellvitge), *l'Info-Grama* (a Santa Coloma de Gramenet), *l'Anta* (a Terrassa), etc. Pràcticament cada barri i cada poble ha tingut el seu butlletí de contrainformació local.

Una de les iniciatives que van sorgir als centres socials okupats van ser els butlletins de contrainformació

L'Info-Usurpa i el *Contra-Infos*, nascuts el 1996 i el 1998 respectivament, mereixen una menció a part. Eren butlletins murals que es distribuïen per les okupacions de l'àrea metropolitana. *L'Info-Usurpa*, que encara existeix en versió digital imprimible, és una graella setmanal amb les activitats dels centres socials. El *Contra-Infos* intentava recollir informacions de tots els moviments

. ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

Trànsits

Anna Salvia
Col·lectiu Nahia

Trànsitar és el que fa una adolescent des que comencen els canvis hormonaux en el seu cos de nena, encara imperceptibles externament, fins que s'estabilitza en el seu nou cos d'adulta. Es tracta, pràcticament, d'una dècada, en què passem de l'etapa infantil a la fèrtil.

I transitar és el que fa una dona durant la menopausa (en un sentit ampli de la paraula, els vuit anys anteriors a l'última regla i els dos posteriors aproximadament), des que comencen els canvis hormonaux, encara imperceptibles externament, fins que ja s'estabilitza en el seu nou cos de dona madura. Pràcticament una dècada, en què passem de l'etapa fèrtil a la de maduresa.

L'etapa fèrtil es caracteritza per la seva naturalesa cíclica, que ens fa ballar al ritme de les fases del cicle menstrual i del cicle de reproducció. La infància i la maduresa, en canvi, són lineals. Així doncs, durant l'adolescència, passem de ser lineals a ser cíclics i, durant la menopausa, de ser cíclics a ser lineals.

Es tracta de dues etapes molt semblants que no acostumem a

relacionar. Bàsicament perquè, durant la primera, ascendim en la jerarquia social i, durant la segona, descendim. A la primera ens fem visibles i a la segona, invisibles. A la primera, arribem a l'etapa en què -segons els nostres paràmetres culturals- la dona és útil a nivell productiu, reproductiu i sexual i, a la segona, en sortim.

És impossible mantenir-se en un cos que ja no correspon a l'etapa vital en què s'està

I aquesta pèrdua de poder és la que explica perquè en d'altres cultures on la dona ascendeix socialment quan entra a la maduresa la vivència dels símptomes que acompanyen la menopausa és molt més lleugera que en la nostra. Els fogots i els cicles irregulars acostumen a ser un mal menor (fins i tot en alguna d'aquestes cultures no existeix la paraula fogot) que acompanya aquest pas cap a una posició més bona dins el

grup, com ho són el mal d'ossos o el dolor menstrual durant l'adolescència.

No necessitem cap intervenció mèdica per viure la menopausa, tan sols escoltar el nostre cos i satisfer els desigs de descans i de temps a soles que necessitem per assimilar tots aquests canvis que estem vivint. Perquè els canvis que observem a nivell extern són equiparables a tot el que ens passa per dins: el nostre cervell canvia i la nostra manera de veure el món i situar-nos en ell també. Caldrà redefinir els nostres objectius vitals i les nostres relacions -com va caldre durant l'adolescència- trencar estructures i relacions que ja no ens serveixen i buscar-ne de noves.

I, de nou, no perdre gens d'energia en resistir-nos a la metamorfosi. En la menopausa, el cos i la ment muten radicalment arran dels forts canvis hormonaux que ens preparen per reaprofitar l'energia que invertíem per ser fèrtils i criar les filles. És un canvi tan irreversible com el pas de nena a dona o el d'eruga a papallona, és impossible mantenir-se en un cos que ja no correspon a l'etapa vital en què s'està. Simplement, ens hem d'obrir a la nova etapa que iniciem.

i molt propera

CONTRA-INFOS
Butlletí Setmanal de Contra-Infornació

Accions, encadenaments i manifestació acompanyen l'inici de les tancades i la vaga de fam d'immigrants

L'actual Espai Obert tanca les seves portes a mitjans d'abril

L'Audiència de Barcelona ratifica la condemna de presó per un terrassenc

rotativa a tot color i amb una tirada molt més gran. Es tractava d'unir esforços per construir un mitjà de difusió més potent en moments puntuals en què la lluita ho demanava. L'èxit d'aquestes iniciatives va dur a pensar que seria bo que un mitjà de difusió comú i més potent fos estable i no puntual.

L'any 2004 es va decidir, definitivament, iniciar la via de la col·laboració estable amb l'objectiu de crear un projecte contrainformatiu fet des dels moviments socials i per als moviments socials. Pel camí, s'hi va anar incorporant més gent dels butlletins, gent del *Diari de la Pau* (publicació de la plataforma

L'objectiu era crear un projecte contrainformatiu fet des dels moviments socials i per als moviments socials

Aturem la Guerra) i periodistes de mitjans convencionals d'esquerres, fartes de les limitacions de les seves redaccions. La contrainformació es va ampliar cap a la premsa lliure i, finalment, l'abril de 2006, el projecte va veure la llum sota el nom de Setmanari de comunicació DIRECTA.

La resta de la història ja la coneixeu... I si no, la podeu consultar a l'arxiu de la nostra web. Salut!

socials i va esdevenir el referent contrainformatiu dels sectors més combatius d'aquests moviments durant molt de temps.

L'any 1999, molts d'aquests butlletins es van trobar en unes jornades per conèixer-se, compartir problemàtiques i necessitats i plantejar coordinacions. Arran d'aquestes coneixences, van sorgir dues coordinacions puntuals entre membres d'alguns butlletins. Una va ser la publicació *Està tot fatal*, diari de la contracimera del Banc Mundial del juny de 2001, i l'altra va ser l'*Altaveu*, per la contracimera de la UE del març de 2002, les dues a Barcelona. Eren diaris fets en

FERRAN NADEU

agenda directa

BANYOLES

Dissabte 22 de desembre

Inauguració del Casal Independentista del Pla de l'Estany

C. Muralla, 26. Programa d'activitats: 11h Sardanes (amb la col·laboració del Foment de Banyoles) Colla Bastonera Picadits de Vilassar de Mar. 12h Actuació castellera dels Esperxats de l'Estany. 13h Vermut popular. 16h Música infantil amb el conjunt Pota de Cabra. Competició de bitlles catalanes (amb la col·laboració del Col·lectiu la Falç). 17h Berenar popular. 18:30h Recital de poesia amb David Caño. 19h Parlament inaugural. Actuació del cantautor Cesk Freixas. 21h Espectacle de foc amb Gàrgoles de Foc. Servei de barra durant tot el dia, entrepans calents per dinar i pinxos per sopar!

BARCELONA

Dimecres 19 de desembre

Activitats al Banc Expropiat

Travessera de Gràcia, 181. 17-20h Taller de Costura. 20h Reunió Grup d'Habitatge i espai públic (AvdG). 20h Classe de català

Dijous 20 de desembre

Activitats al Banc Expropiat

Travessera de Gràcia, 181. 11h Classe de castellà. 18h Ioga. 20:30h Assemblea de gestió del Banc Expropiat. Més info: bansexpropiatgracia.wordpress.com/

Xerrada i presentació del projecte Som Energia

19h Centre Cívic Besòs. Rambla Prim, 87. Dins el cicle *Per Nadal no t'atipis*. Més info: <http://pernadalnotatipis.wordpress.com/>

Diada de Mallorca

SA POBLA, 28 de desembre

La Diada de Mallorca és el 31 de desembre i enguany es commemora el 783è aniversari de l'arribada del poble català a la illa. D'aleshores ençà, aquesta diada festiva ha patit molts atacs i hi hagut molts intents de desvirtuar-la; ha estat objecte del desprestigi institucional i la falta de reconeixement pertinent per part del govern i de bona part del poble espanyol, a més del poderós i cruel model turístic. La identitat i la cultura, però, han resistit fins ara. I si hem de jutjar pels actes que ens plantegen i pels últims esdeveniments protagonitzats per les entitats que en formen part, resistiran molts anys més. I és que el poder basat en el fang, brut i tou com el corrupte, té els dies comptats davant un poble viu i combatiu. El fet que, després de 783 anys, encara hi hagi qui pensi, parli i defensi el català insular és digne de comentar i de destacar a l'agenda d'aquest humil setmanari. Que serveixi, doncs, d'homenatge a totes les minories lingüístiques d'arreu i també com un crit d'atenció i d'ànims a qui els necessiti. Com hem dit en més d'una ocasió: per molts anys! Programa: 11h Penjada de l'estendard al campanar. 12h Diada infantil amb actuació musical i espectacle de malabars. Representació teatral de rondalles mallorquines (comemoració del 150è aniversari d'Antoni Maria Alcover). Plaça Alexandre Ballester. 17h Xerrada amb Quim Arrufat *El perquè de la CUP-AE*. Sa Congregació. 18h Manifestació Juvenil *Trenca amb tot el que t'asfixia. Contra les retallades i la repressió, el jovent de Mallorca passa a l'acció!*, a càrrec d'Arran Mallorca. 20h Gala popular, hi intervindran diferents moviments socials. Actuació musical de Meritxell Gené i la colla de bastoners de Gràcia, a càrrec d'Endavant-Osan. Sa Congregació. 22h Sopar popular. 22:30h Concert i ballada amb Al-Mayurqa. Sa Congregació. Centre Cívic de Sa Congregació, carrer del Rosari, 25. Organitza: Associació Pinyol Vermell. Esquerra Independentista de Mallorca

Més info: <http://eimallorca.blogspot.com.es/>

Inauguració de l'espai Filant Imatges
19h Aurea Social. c. Sardanya, 263. Amb Enric Duran (activista i membre de la Cooperativa Integral Catalana, CIC), Ignasi Blanch (il·lustrador i professor d'il·lustració), Lola Roig (il·lustradora), Maria Tarragó (il·lustradora i creadora

tèxtil). Presentarà l'acte, el col·lectiu Filant Imatges, coincidint amb l'inici de la campanya de Verkami. Més info: www.cooperativa.cat/. Xerrada: 'El desordre financer actual i la banca ètica'. A càrrec d'Arcadi Oliveres. Més info: www.aureasocial.org

Divendres 21 de desembre

Activitats al Banc Expropiat

Travessera de Gràcia, 181. 19h Taller de dibuix. Més info: <http://bansexpropiat-gracia.wordpress.com/>

Dissabte 22 de desembre

Bio-lentos a Can Vies

19h Can Vies. C. Jocs Florals, 42.

Diumenge 23 de desembre

Assemblea extraordinària BDS Catalunya

11h Casa de la Solidaritat. C. Vistalegre, 15. Objectius: animar les persones que volen implicar-se activament en la campanya BDS a incorporar-se al nostre grup de treball. Necessitem més activistes pel BDS!

Dijous 27 de desembre

Xerrada sobre Jak, la banca ètica sense interessos a Suècia

19h Aurea Social. C. Sardanya, 263. A càrrec de Núria Albet, membre de Jak. Més info: www.aureasocial.org

LLEIDA

Dijous 20 de desembre

Comiat del Casal Popular de Joves

18h Davant del Casal. C. Governador Montcada, 9. Més info: www.casalpopulardejoves.blogspot.com

Dissabte 29 de desembre

Festa Sense Sants

18h CSA La Maranya. C. del Parc, 16. 18h Concert: Dues Semi Colcheias Invertidas. 20:30h Xerrada: sobre la campanya de Boicot, Desinversions i Sancions a l'estat d'Israel i després... beures, tapes i sessió Dj Thor.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Es busquen **grups per ocupar bucs d'assaig** a l'Ateneu de Vallcarca de Barcelona. apvallcarca@hotmail.com o bé 93 124 99 33 (preguntar per Jordi)

S'intercanvien **jocs d'aquells que teníem de menudes**: cromos de picar, gomes de saltar, etc. festivaldejocs@gmail.com

Al *Contrainfos* de LaTele.cat, **necessitem alguna persona per fer de community manager**. contrainfos@latele.cat

La **DIRECTA** busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **cursos de Tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia**: tantra@cursosdetantra.com

> EL TEMPS

DIJOUS 20

Vents de ponent i mestral amb tendència a la baixa. Temperatures fredes de nit i suaus de dia a les comarques litorals.

DIVENDRES 21

La falca anticiclònica ens agafarà dins del seu radi d'acció al final del dia. Quatre núvols i lleuger ascens dels termòmetres.

DISSABTE 22

Ambient assolellat a totes les comarques. Inversió tèrmica a les valls pirinenques i boires a primera hora del matí.

DIUMENGE 23

Més anticicló i més boires. Glaçades febles a l'interior i temperatures a l'alça a les hores centrals del dia. Vents de garbí febles.

DILLUNS 24

Un front fred escombrarà els Països Catalans d'oest a est a última hora del dia. Ventades, fred i ruixats la Nit de Nadal.

DIMARTS 25

Ventades fortes de mestral i Tramuntana a l'Empordà i el Camp. Obertura de clarianes i predomini del sol i el fred.

MANLLEU

Divendres 21 de desembre
Taller de tions
 17h Plaça Fra Bernardí
 Organitza: Casal Boira Baixa

Dissabte 22 de desembre
Pintada del mural del desè aniversari del Casal
 10h Casal Boira Baixa. C. Rossell, 16.
 Organitza: Casal Boira Baixa
 Més info: www.boirabaixa.cat

MATARÓ

Divendres 21 de desembre
Desè aniversari del naufragi del vaixell Joola de Casamance al Senegal
 20:30h Can Gassol. Plaça de la Pepa Maca, 15. Projectió d'un documental realitzat per Mapasonor i taula rodona posterior amb la participació de Moussa Sagna (Supervivent del naufragi), Alhagie Sanyang (Federació d'Associacions de Gambians d'Espanya), Idrissa Djiba (Planeta), Omar Diatta (Ouidiodial), Adama Bojang (Musu Kafo), Joan Solà (testimoni del naufragi del *Joola*), Bombo N'dir (Coordinadora d'Associacions Senegaleses de Catalunya), Modera Sàgar Malé (Mapasonor). Organitza: Mapasonor i Associació Planeta
 Col·labora: IMAC

Divendres 28 de desembre
Cinquena nit de corrandes
 22h Taverna Atzucac. El Carreró, 31.

SABADELL

Dissabte 29 de desembre
Glosa a Sabadell
 21h Microcereseria. C. de l'Estrella, 93.

Jornada contra la línia de Molt Alta Tensió**L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, Dissabte 22 de desembre**

Ja fa anys que vam començar a sentir a parlar d'una línia de 400.000W que passaria per sobre els nostres caps. La creixent demanda d'energia elèctrica la feia necessària, segons els polítics de torn. I també fa dies, ja, de les acampades que van trasbalsar els boscos. Programa: Presentació de l'exposició i de l'acte. Passi de vídeos i documentals: *Crida al campament de resistència anti MAT* (França 2012). *La MAT ¿A dónde nos lleva el progreso? La MAT al seu pas per Gramanet del Besòs* (Contrainfos19/LaTele.cat). *Xerrada: Experiències del bosc ocupat a les Guillerries* (a càrrec d'un dels seus participants) *Debat: Quines estratègies podem seguir per aturar la M.A.T?* Sopador Vegà. Tots els actes al CSO l'Astilla de Llobregat. C. Vilafranca, 22. Organitza: Grup Anarquista Seny i Ràbia

Més info: <http://grupsenyirabia.wordpress.com/>**TERRASSA**

Dimecres 19 de desembre
Kafeta Distribuïdora la Bruixa
 18h CSOA El Kasalet. C. Societat, 4. 19h Assemblea oberta Campaña Anti-consumista nadal. 20h Projectió Informatius Contrainfos TV en pantalla gran (per la Comunicació Social, l'informatiu de LaTele)

Dijous 20 de desembre
Kafeta gestionada per Gata Àcrata
 18h CSOA El Kasalet
 C. Societat, 4. Servei d'Internet gratis, diaris alternatius per poder consultar, biblioteca oberta, tapes, entrepans i begudes a preus populars, jocs de taula... 20h Xerrada: *Extinció de l'holocè*

Divendres 21 de desembre
Kafeta S.A.T
 18h CSOA El Kasalet. C. Societat, 4. Servei d'Internet gratis, diaris alternatius per poder consultar, biblioteca oberta, tapes, entrepans i begudes a preus populars, jocs de taula... 20h Xerrada: *La llei d'estrangeria i els seus efectes*. 21h Sopador popular.

Dissabte 22 de desembre
Mercat d'intercanvi
 10h Plaça Mossèn Homs, davant l'església de Sant Pere. Porteu tot allò que ja no necessiteu i que estigui en bon estat i... a intercanviar s'ha dit! Pensa que pots ser allò que no és útil per a tu sí que ho és per algú altre! donem una segona, terce-

ra, quarta... vida als objectes! 18h Cerca-tila Campaña Anti-consum a la plaça Vella. 20h Kafeta gestionada per Acció Autònoma (servei d'Internet gratis, diaris alternatius per poder consultar, biblioteca oberta, tapes, entrepans i begudes a preus populars, jocs de taula...). Sessió de Quinto
 Organitza: Assemblea Campaña Anti-consumista per Nadal Kasalet

Diumenge 23 de desembre
17h Assemblea General del CSO El Kasalet (preparació i coordinació activitats mes de gener).
 18h Kafeta Distribuïdora la Bruixa (servei d'Internet gratis, diaris alternatius per poder consultar, biblioteca oberta, tapes, entrepans i begudes a preus populars, jocs de taula...). 19h Taller de regals (farem un taller durant el qual podràs elaborar, a partir de material reciclat, un regal de Nadal). 21h Sessió de Quinto

TORREDEMBARRA

Divendres 21 de desembre
Taller de regals responsables per a infants i adolescents fets amb materials reciclats
 18h Casal Popular Cua Roja
 C. Camp vell, 8.
 Amb la col·laboració de l'Agrupament Escolta Els Salats

Divendres 28 de desembre
Imprentable pessebre vivent
 Organitza: Dames i vells

Dissabte 29 de desembre
Quinto de Nadal
 19h Casal Popular Cua Roja
 C. Camí Vell, 8.

Tercera Festa de la Ratafia

BERGA
Dissabte 22 de desembre

Aquest dissabte, Tercera Festa de la Ratafia amb els Amics de la Ratafia del Berguedà! Per participar al concurs de ratafia, s'hauran d'entregar les ratafies al Casal Panxo (Mossèn Huch, 19) el divendres 21 de 5 a 8 de la tarda o el mateix dissabte de 3 a 5! Gràcies!! Programa: 17h Concurs de ratafies. Tast de ratafies comercials i de les artesanals presentades. 19h Documental per amants de la ratafia. 23:30h Cant improvisat amb Cor de Carxofa

Organitza: www.casalpanxo.cat**> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**

BARCELONA
Dijous 20 de desembre
Retallar la sanitat és assassinat

18h CAP Horta. Organitza: Usuaris de l'Hospital de Sant Pau

Dilluns 31 de desembre
Marxes contra la presó: en solidaritat amb les preses

12h Wad-Ras, presó de dones
 14h Dinar
 16:30h Plaça Espanya
 17h CIE Zona Franca
 20h Marxa de torxes a la presó Model
 Organitza: Solidàries amb les preses

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Guida Maymó DEFENSA DE L'EQUIP FEMENÍ DEL SANT PAULI D'HAMBURG

“El Sant Pauli vol la igualtat en tot”

Encara avui, les expressions sexistes, racistes o homòfobes són massa habituals als estadios de futbol de tota Europa. Una de les excepcions és el Sant Pauli, el petit club d'Hamburg —el gran és el HSV—, famós arreu del món pel seu color marró i la calavera pirata, característica del barri mariner i rebel que li dona nom, gràcies a l'antifeixisme, a l'antiracisme i a l'antisexisme de la seva afició. Una catalana de 28 anys, Guida Maymó, juga al primer equip femení des de la temporada passada. Titular en la defensa, ara es recupera d'una lesió greu.

Bertran Cazorla
indirecta@setmanaridirecta.info

Una catalana a Hamburg. Hi ha contribuït la precarietat?

Totalment. Sóc una emigrant. Vaig acabar la carrera d'Arquitectura i no hi havia feina... i menys sense experiència. Si volia continuar, o em reinventava i feia una altra feina, o no cobrava i vivia dels meus pares, o bé me n'anava. I vaig fer això últim.

A Catalunya, ja eres futbolista? Des dels dotze anys. Vaig començar a l'Escola Alemanya, després vaig anar a l'Espanyol i, més tard, al Levante las Planas, de Sant Joan Despí. Allà, vam arribar a jugar la lliga que es fa a nivell de Països Catalans. Més tard, al Sant Joan Despí i al Sant Feliu.

Però, mai com a professional. El futbol català és cosa d'homes?

Ho ha estat durant molt temps, però, cada vegada més, les noies trien el futbol. Ha augmentat el nombre d'equips i, tot i que no compta amb els fans ni l'eufòria del futbol masculí, el panorama tendeix a normalitzar-se.

Al Sant Pauli no cobreu?

No sols això, sinó que paguem quota de socis. Els únics que cobren són els homes, que ara juguen a segona divisió, gràcies als ingressos que s'obtenen amb la publicitat. Si nosaltres féssim pagar entrada als aficionats, amb prou feines tindriem públic.

Però el club és antisexista?

Exacte. A diferència d'altres clubs, no utilitzem la paraula *mannschaft*, que té l'arrel *mann* (home, en alemany), sinó que fem servir el concepte *team* (equip). De tota manera, més enllà de buscar un llençatge no discriminatori, el club vol la igualtat en tot i no només

entre homes i dones, també entre classes, entre els nens i els adults... com demostra cada any la trobada de tots els equips i les edats per reforçar la idea de col·lectiu humà. I quan s'ha de prendre alguna decisió, es pregunta a tothom.

És un club assembleari?

La directiva s'encarrega que el club funcioni, però les grans decisions les prenem els socis i les sòcies de manera assembleària. Un dels últims debats, per exemple, ha estat si els tres equips de noies continuàvem donant suport als projectes que tenim a l'Àfrica, on promovem el futbol femení i ajudem noies lesbianes a jugar als seus equips.

“Les grans decisions del club les prenem els socis i les sòcies de manera assembleària”

Parlant de conflictes. Com és el tracte amb la policia?

No és benvinguda. Als anys setanta, la policia va expulsar la gent que havia ocupat unes cases a la vora del riu Elbe per evitar que fossin enderrocades i que s'especulés a la zona. A la protesta, hi havia el porter del primer equip del Sant Pauli, cosa que va posar l'afició al costat dels manifestants i contra l'actuació policial. L'afició també es va oposar a la decisió de la policia de no deixar entrar a l'estadi els simpatitzants del Rostock, una ciutat de l'Est, perquè havien protagonitzat uns incidents anteriorment. La resposta dels aficionats

JORDI SUCARRATS VILA

del Sant Pauli va ser que, si no entraven, ells tampoc; i així va ser. Avui dia, el Sant Pauli no necessita la policia ni la petita comissaria que hi ha prop de l'estadi, també rebutjada pel club.

I el Reeperbahn, encara existeix?

És l'eix turístic i principal de la zona, on molta gent s'identifica amb l'equip i els valors que representa. Encara hi ha cases ocupades, una església regentada per una parella de capellans homosexuals i moltes fotos artístiques de prostitutes.

També hi ha el barri roig. Com hi quadra, la prostitució, en aquest barri rebel?

És vista com un ofici. Les prostitutes paguen impostos i, tot i que pot haver-hi alguna situació d'exploatació, es viu amb normalitat dins un espai de llibertat fora muralles;

i llibertat és poder fer tot el que no es podia fer a la ciutat, també la prostitució, que està perfectament reglamentada. De fet, la cançó dels Beatles “*Ticket to ride*” es refereix a l'assegurança mèdica que tenen les prostitutes a Sant Pauli i que han de portar al damunt per poder treballar.

Per acabar, com actua l'afició radical, quin paper té dins el club?

En general, són molt tranquils. Vénen al camp, s'asseuen, gaudeixen del partit i intenten passar-ho el millor possible. Per això el Sant Pauli desperta tanta simpatia més enllà dels resultats que aconseguix. Evidentment, els seus aficionats sempre volen que guanyi, però el sentiment competitiu és força diferent al de la resta d'equips. La filosofia és una altra.

. LA COLUMNA

El Nadal a les mans de les multinacionals

Cristina Pina Gómez
opinio@setmanaridirecta.info

En aquestes dates en les quals les grans corporacions ens col·lapsen amb els seus eslògans i arsenal publicitari, em sembla important fer una crida al consum responsable.

Ens inunden amb missatges de “compra”, “llença” i “renova” les mateixes multinacionals que ens han portat a aquesta crisi. Amb la globalització, han establert un model de deslocalització de les seves filials, de noms desconeguts i lligams opacs, allà on els salaris siguin més baixos, buscant l'exempció fiscal i les legislacions ambientals i laborals més febles. Això ha fet que els i les treballadores, país a país, competim cada vegada per unes condicions laborals més indignes, i els governs abaixin el cap davant les exigències del capital estranger. Aquesta és la raó per la qual Zara factura les seves vendes *on line* a Irlanda, per estalviar-se impostos, o per

La globalització ha fet que els governs abaixin el cap davant les exigències del capital estranger

la qual els iPhones i els iPads es fabriquen a una empresa xinesa repetidament denunciada per les condicions de treball inhumanes. I això no només passa a quilòmetres d'aquí sinó que també pot passar a casa nostra, com l'empresa que cerca minerals per a la indústria electrònica a Collserola.

És necessari que com, a consumidors i consumidores, prenem el paper actiu de voler conèixer el camí seguit dels productes que arriben al nostre mercat, per no donar carta blanca a les multinacionals d'obtenir beneficis a qualsevol preu.